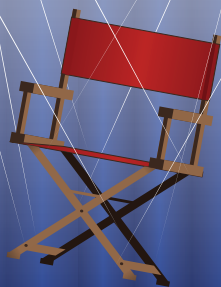

祈りの幕が下りる時

ม่านภาวนา

นี่คือละครฉากสุดท้าย

อิงาชิโนะ เคโกะ เขียน
กินกาส พาหะนิชย์ แปล

บ้านภาวนา

祈りの幕が下りる時

คลิกสั่งซื้อได้ที่นี้

@booktime

อิงาชิโนะ เคโกะ เขียน
ทินภาส พาหะนิชย์ แปล

ມ່ານກວນາ

บ้านภาวนา

1

แม้เวลาล่วงเลยมาหลายสิบปีแล้ว แต่มียาโมโตะ ยาซุโยะยังจดจำเรื่องราวในวันนั้นได้แม่นยำจนทุกวันนี้ เธอได้รับโทรศัพท์จากเพื่อนที่เป็นเจ้าแค้นี่เรียวกังแถวอาากิอุออนเซ็น เมื่ออย่างเช้าเดือนกันยายนได้ไม่นาน

เจ้าแค้นี่โทร.มาถามว่า ช่วยจ้างหญิงคนหนึ่งไว้ได้ไหม

เจ้าแค้นี่เล่าว่าหญิงคนนั้นมาสมัครงานดูแลลูกค้าแบบพักอยู่กับนายจ้าง แต่ไม่เคยมีประสบการณ์ดูแลลูกค้า อายุก็ไม่ใช่น้อยๆ แล้วเจ้าแค้นี่จึงรับเข้าทำงานไม่ได้ แต่ก็ไม่กล้าไล่ตะเพิดไป

“หล่อนเพิ่งเลิกกับสามี ญาติพี่น้องก็ไม่มี ที่มาเซ็นไดเพราะเคยมาเที่ยว รู้สึกว่าเป็นเมืองสวยดี ถ้าได้มาอยู่ที่นี่ก็คงจะดี เท่าที่คุยกันแบบหนึ่ง หล่อนเป็นคนสุขุม แถมหน้าตายังสะสวย ลองถามดูก็ได้ คำตอบว่าเคยทำงานกลางคืนมาบ้าง ฉันเลยคิดว่าน่าจะไปทำงานกับเธอ”

อายุสามสิบหก แต่ยังดูสาวอยู่เลย แก่แก่เนี่ยบอก

ลองมาเจอกันก่อนก็ได้ ยาฐโยะคิด เธอเปิดร้านอาหารเล็กๆ และ
สแน็กบาร์ ทว่าคนงานหญิงในสแน็กบาร์เพิ่งแต่งงานไปเมื่อวันก่อนและ
ลาออกไปแล้ว ตอนนั้นเหลือแค่บาร์เทนเดอร์หัวหงอก ยาฐโยะคิดอยู่ว่า
ต้องหาคนมาทำแทน อีกอย่างแก่แก่เนี่ยก็ดูคนเป็น

“ก็ได้ ให้มาหาฉันก่อนแล้วกัน” ยาฐโยะกรอกเสียงใส่กระบอก
โทรศัพท์

ราวหนึ่งชั่วโมงต่อมา ยาฐโยะได้พบหญิงคนหนึ่งที่สแน็กบาร์ซึ่ง
ยังไม่เปิดให้บริการ หล่อนเป็นคนสวยใบหน้ารูปไข่อย่างที่ว่าแก่แก่เนี่ย
บอก อายุสามสิบหก อ่อนกว่ายาฐโยะสิบปี แต่ตัวจริงดูเด็กกว่านั้น ถ้า
แต่งหน้าสักหน่อย คงจะดูเจิดฉาย

หญิงผู้มาเยือนแนะนำตัวว่า ทาจิมะ ยูริโกะ เมื่อก่อนอยู่โตเกียว
สำเนียงไม่ติดเหน่อ

หล่อนเล่าว่าเคยทำงานกลางคืนเมื่ออายุยี่สิบปีเศษ ทำงาน
อยู่ในคลับย่านชินจูกุราวสองปี บิดาประสบอุบัติเหตุเสียชีวิต มารดา
เจ็บออๆ แอดๆ ลำพังแค่รายได้พิเศษของมารดาไม่พอยาไส้ ที่ลาออก
จากคลับเพราะว่าแต่งงาน จากนั้นมาไม่กี่ปี มารดาก็ป่วยตาย

หล่อนเป็นคนพูดน้อย แต่ตอบคำถามอย่างตรงประเด็นและพูดจา
สุภาพ คงเป็นคนเฉลียวฉลาด ยาฐโยะชอบที่หล่อนกล้าสบตาระหว่าง
พูดคุย แสดงสีหน้าน้อยไปหน่อย แต่ไม่ถึงกับดูหม่นหมอง ในสายตา
ลูกค้าผู้ชายอาจดูเศร้าสร้อย

ลองจ้างสักอาทิตย์หนึ่งแล้วกัน ถ้าไม่ไหวค่อยเลิกจ้างตอนนั้นก็ได้อ
แต่ยาฐโยะสังหรณ์ใจว่าหล่อนน่าจะทำงานได้ดี

ปัญหาคือหล่อนไม่มีที่พักพิง สัมภาระมีแค่กระเป๋าใบใหญ่สองใบ

“หลังเลิกกับสามี คุณตั้งใจว่าจะใช้ชีวิตยังไงคะ”

ยาฐโยะถาม ทาจิมะ ยูริโกะพยักหน้าอย่างอมทุกข์ พูดเบาๆ ว่า

ขอโทษค่ะ แล้วเอ่ยต่อ “ฉันคิดแต่จะหนีออกจากบ้านอย่างเดียวค่ะ”

หล่อนคงมีเหตุจำเป็นพอสมควร แต่ยาซูโยะไม่อยากจะถามซอกแซก ยาซูโยะอยู่คนเดียวในบ้านเดี่ยวแถวคูนิมิงาโอกะ สามี่ตายจากทั้งร้านและบ้านไว้ให้ ทั้งสองตั้งใจจะมีลูกด้วยกัน จึงมีห้องเหลื้อยู่สองห้อง ยาซูโยะตัดสินใจยกห้องหนึ่งให้ทาจิเมะ ยูริโกะอยู่

“เอาไว้ได้เป็นพนักงานประจำแล้ว ค่อยไปหาห้องอยู่ด้วยกัน ฉันรู้จักพนักงานบริษัทนายหน้าอสังหาฯ”

ยาซูโยะเอ่ย ทาจิเมะ ยูริโกะน้ำตาคลอ กล่าวว่า “ขอบคุณค่ะ ฉันจะพยายาม” พร้อมกับค้อมศีรษะครั้งแล้วครั้งเล่า

ทาจิเมะ ยูริโกะมาทำงานที่ ‘เซเว่น’ สเน็กบาร์ของยาซูโยะ และทำงานได้ราบรื่น ลางสังหรณ์ของยาซูโยะช่างแม่นยำ ลูกค้าชื่นชอบยูริโกะมาก

ยาซูโยะมาดูความเรียบร้อยภายในร้าน บาร์เทนเดอร์หัวหงอกมือเก่าเดาะลิ้นใส่

“ฟลุกเลยนะ ยาซูจัง ตั้งแต่ยูริโกะมาทำงาน บรรยากาศในร้านก็เปลี่ยนไป หล่อนไม่ใช่คนพูดจาเฉลี่ยวฉลาดเป็นพิเศษ แต่เวลาอยู่ที่นี้บรรยากาศดูมีเสน่ห์ดึงดูด ให้ความรู้สึกว่ามีลับลมคมใน เข้มแข็งและอ่อนแอพอประมาณ หล่อนเป็นคนใช้ได้เลย”

ไม่ต้องบอก ยาซูโยะก็ดูออกว่าบรรยากาศในร้านดีขึ้น ถ้าเป็นแบบนี้อีกไม่นานคงได้ตัดสินใจจ้างหล่อนเป็นพนักงานประจำ

ทั้งสองไปหาห้องเช่ากันตามสัญญา หลังไปอยู่หลายที่ ทาจิเมะ ยูริโกะเลือกอะพาร์ตเมนต์ในตำบลฮาจิโนะ อำเภอมิยาจินะ หล่อนถูกใจห้องเสื่อทาตามิ ยาซูโยะจำเป็นต้องเป็นผู้ค้ำประกันให้

จากนั้นทาจิเมะ ยูริโกะก็ทำงานอย่างขยันขันแข็งไม่เปลี่ยน ขาประจำเพิ่มขึ้น ร้านก็คึกคักทุกวัน แน่ใจว่ามีลูกค้าหมายตาหล่อนไม่น้อย แต่ทาจิเมะ ยูริโกะไม่เคยหลงกลพวกเขาและไม่เคยสร้างความ

เดือดร้อน อาจเพราะเคยทำงานกลางคืนมาตั้งแต่เป็นสาว

ประเทศญี่ปุ่นเศรษฐกิจดีทุกหย่อมหญ้า กิจการร้านก็มั่นคง วันเวลาผ่านไปจนทาจิมะ ยูริโกะปรับตัวเข้ากับเมืองเซ็นไดได้แล้ว

ทว่ายาซูโยะติดใจอยู่เรื่องหนึ่ง ทั้งสองเริ่มสนิทสนมกันและกล้าที่จะพูดคุยเรื่องต่างๆ แต่ยาซูโยะรู้สึกทาจิมะ ยูริโกะยังไม่ยอมเปิดใจให้เต็มร้อย ไม่ใช่แค่กับยาซูโยะ กับคนอื่นๆ หล่อนก็ไม่ยอมเปิดเผยโฉมหน้าแท้จริง ยาซูโยะรู้ว่านั่นคือเสน่ห์ของหล่อนและเป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้ร้านขายดิบขายดี แต่เธอก็ไม่เข้าใจอยู่ดี

ทาจิมะ ยูริโกะไม่เคยปรึกษาเรื่องสาเหตุการหย่า ยาซูโยะตั้งข้อสงสัยว่าสามีนอกใจหรือเปล่า แต่หล่อนปฏิเสธอย่างชัดเจนว่าไม่ใช่และเอ่ยว่า

“ฉันผิดเองค่ะ เป็นทั้งเมีย...เป็นทั้งแม่ที่ไม่ได้เรื่อง”

นี่เป็นครั้งแรกที่หล่อนบอกว่าตัวเองมีลูก ลองถามดูก็ได้คำตอบว่าเป็นลูกชาย ตอนหย่ากับสามี ลูกอายุสิบสองปี

“เธอคงทุกข์ใจสินะ คิดถึงลูกบ้างไหม”

ยาซูโยะถาม ทาจิมะ ยูริโกะผุดยิ้มเหงาหงอย

“ฉันไม่มีหน้าจะคิดถึงลูก เลยพยายามไม่คิดเรื่องนั้น สุดท้ายแล้วฉันกับลูกก็ไม่มีวาทสนาต่อกัน”

ขอฉันดูรูปลูกเธอหน่อยได้ไหม ยาซูโยะลองถาม แต่ทาจิมะ ยูริโกะส่ายหน้า คงไม่มีรูปถ่ายเลยสักใบ

“ถ้าฉันมีรูป ก็คงลืมลูกไม่ลง”

นัยน์ตาทาจิมะ ยูริโกะขณะพูดคำนั้นฉายแววแข็งแกร่งราวขนสະดุ้ง หล่อนเป็นผู้หญิงเอาจริงเอาจังเกินเหตุและเข้มงวดกับตัวเอง ยาซูโยะคิดว่าสาเหตุที่ชีวิตคู่หล่อนพังทลายน่าจะเป็นเพราะนิสัยของหล่อน

วันเวลาผ่านไป ทาจิมะ ยูริโกะทำงานที่ ‘เซเว่น’ เข้าปีที่สิบก็เกิด

ความเปลี่ยนแปลงครั้งใหญ่ หล่อนมีความสัมพันธ์ลึกซึ้งกับลูกค้าคนหนึ่ง

ทาจิเมะ ยูริโกะเรียกลูกค้าคนนี้ว่า ‘คุณวาทาเบะ’ ยาซุโยะเคยเจอ
ลูกค้าคนนี้หลายครั้ง เขาชอบนั่งมุมเคาน์เตอร์ จิบวิสกี้ผสมน้ำซงอ่อน
พลาจอ่านนิตยสารข่าวรายสัปดาห์ หรือฟังวิทยุผ่านหูฟัง อายุอานาม
น่าจะราวๆ ห้าสิบห้า รูปร่างสันทัด แต่มีกล้ามเนื้อ คงเป็นคนใช้แรงงาน

ยาซุโยะจับสังเกตได้ว่าความสัมพันธ์ของทั้งคู่ไม่น่าจะใช้แค่
พนักงานกับลูกค้า จึงลองถามทาจิเมะ ยูริโกะ หล่อนยอมรับว่ามีความ
สัมพันธ์กับวาทาเบะด้วยความรู้สึกผิดเล็กน้อย เวลาเขามาที่ร้าน จะอยู่
จนถึงร้านปิด หล่อนจึงรู้แต่เนิ่นๆ ว่าเขามีใจให้ และหล่อนเองก็รอเขามา
เหมือนกัน

ทาจิเมะ ยูริโกะกล่าวขอโทษยาซุโยะ

“ขอโทษทำไม ดีใจด้วยนะ ฉันทนะ นึกอยู่แล้วว่ายูริโกะจึงควรจะมี
ใครสักคน ทางนั้นเขามีครอบครัวรีเปล่า ไม่มีอะไรใหม่ จันทไม่มีปัญหา
อะไร แต่งงานเลยสิ”

ทาจิเมะ ยูริโกะไม่บ้าๆ ส่ายหน้าเบาๆ บอกว่า ไม่เอาหรอกค่ะ

จากนั้นความสัมพันธ์ของทั้งคู่ก็ยังคงดำเนินต่อไป แต่ว่ายาซุโยะ
ไม่ได้ตรวจสอบโดยละเอียด เนื่องจากทาจิเมะ ยูริโกะไม่ค่อยอยากพูดถึง
ฝ่ายวาทาเบะก็ดูเหมือนมีปัญหาประเดประดังเข้ามา

ในที่สุดวาทาเบะไม่ได้มาที่ร้านอีกเลย พอลองถามทาจิเมะ ยูริโกะ
ก็ได้คำตอบว่าเขาไปทำงานไกลถิ่น เขาทำงานเกี่ยวกับไฟฟ้า จึงต้อง
เดินทางไปทีโนที่นี่

ขณะเดียวกันเกิดความเปลี่ยนแปลงกับทาจิเมะ ยูริโกะ หล่อน
ลังานบอยขึ้น อ้างว่าไม่สบาย อธิบายอาการป่วยไปต่างๆ นานา บอก
ว่ามีไข้ต่ำๆ บ้างละ ปวดเมื่อยตัวบ้างละ

“มีปัญหาดตรงไหนรีเปล่า ไปให้หมอตรวจแล้วรียัง”

ยาซุโยะถาม แต่หล่อนตอบกลับมาแค่ จันทไม่เป็นไรค่ะ หล่อน

กลับมาทำงานหลังจากนั้นไม่กี่วัน ยาฐุโยะมาที่ร้านก็เห็นหล่อนทำงานอย่างขยันขันแข็งตามเดิม

ต่อมาวาทาเบะกลับมาขึ้นได ยาฐุโยะจึงไล่ลงออกไปเปลาะหนึ่ง ทาจิมะ ยูริโกะคงเหงาที่ต้องอยู่คนเดียวแน่เลย

วันเวลาผ่านไปอีกหลายปี ประเทศญี่ปุ่นได้เข้าสู่ยุคทองงูคลับบาร์วัดกันที่รสชาติและราคาเยอเยา ร้านคู่แข่งก็เพิ่มขึ้น ช้างๆ สแน็กบาร์ยาฐุโยะมีร้านลื่นว่วย่างมาเปิดตั้งสองร้าน ยาฐุโยะถึงกับโอดว่า จะแย่งลูกค้าที่มีอยู่น้อยนิดกันไปทำไม

สแน็กบาร์ ‘เซเวน’ ก็เกิดเหตุไม่ชอบมาพากล ทาจิมะ ยูริโกะไม่สบายอีกแล้วและลงงานบ่อย ในที่สุดหล่อนบอกยาฐุโยะว่าขอลาออก

“สุขภาพฉันเป็นแบบนี้มีแต่จะสร้างความลำบาก ฉันอายุมากแล้วคุณไปจ้างคนอื่นเถอะค่ะ” หล่อนว่าแล้วค้อมศีรษะ

“พูดอะไรของเธอ ‘เซเวน’ อยู่มาได้ก็เพราะเธอนะ ถ้าเธอไม่สบายจะลงงานก็ได้ ไปรักษาตัวให้หาย ฉันรอได้ อาจหาคนมาทำแทนไปก่อน แต่ก็แค่มาทำแทน ว่าแต่เธอได้กินข้าวกินปลาอะไรเล่าเนี่ย ทำไมไม่ผอมโซขนาดนั้น...”

ร่างกายของทาจิมะ ยูริโกะดูผ่ายผอมน่าเวทนาจริงๆ แก้มตอบคางแหลม ความอวบอิมเลือนหายไปจากใบหน้ารูปไข่

“ฉันไม่ได้เป็นอะไรค่ะ ขอโทษนะค่ะที่ทำให้เป็นห่วง...” หล่อนตอบด้วยน้ำเสียงเศร้าสร้อย ด้วยความที่เป็นคนไม่แสดงสีหน้าอยู่แล้วทำให้เบหน้ายิ่งดูไร้ความรู้สึก

ยาฐุโยะถามว่าวาทาเบะหายหน้าไปไหน หล่อนตอบว่าเขาไปทำงานต่างถิ่นอีกแล้ว ยาฐุโยะเดาว่าเพราะแบบนี้หล่อนเลยยิ่งดูไม่สดใส

ทาจิมะ ยูริโกะขอลางานยาว ระหว่างนั้นยาฐุโยะเที่ยวดูแลงานทั้งสองร้าน แม้จะยุ่ง แต่ก็อาศัยช่วงเวลาว่างโทร.หาหล่อน บางครั้งก็ไปเยี่ยมที่อะพาร์ตเมนต์

ทาจิมะ ยูริโกะอาการไม่ดีขึ้นเลย มักนอนหมอบอยู่บนที่นอน แทบไม่ค่อยได้กินข้าวกินปลา พอถามว่าไปหาหมอหรือเปล่า หล่อนตอบว่าไปแล้ว แต่หมอบอกว่าไม่ได้มีปัญหาอะไรเป็นพิเศษ

ยาซูโยะตั้งใจว่าเดี๋ยวต้องพาหล่อนไปหาหมอ แต่งานยุ่งมากจนหาเวลาไม่ได้ พอรู้สึกตัวอีกทีก็ใกล้จะสิ้นปีแล้ว ออกไปนอกบ้าน ก็หนาวจนต้องหัดคอบอยู่บ่อยๆ เวลากำลังจะผ่านไปแล้วยึกหนึ่งปี

วันนั้นหิมะเริ่มตกโปรยปรายตั้งแต่ช่วงสาย ทบถมหนาแม้แต่คนแข็งแรงดีก็ยังไม่อยากออกมาเดินข้างนอก ยาซูโยะนี่เป็นห่วงทาจิมะ ยูริโกะ จึงโทรหา

ทว่าไม่มีคนรับสาย โทรติด แต่ที่ไม่มีคนรับ

ยาซูโยะชักกังวล สวมเสื้อแจ็กเก็ตขนเป็ดแบบมีฮู้ด ใส่รองเท้าบูตออกจากบ้าน ทาจิมะ ยูริโกะเช่าอะพาร์ตเมนต์ในตำบลฮางิโนะมาตั้งแต่แรกและไม่เคยย้ายไปไหน

อะพาร์ตเมนต์มีสองชั้น แปดห้อง ทาจิมะ ยูริโกะพักอยู่ชั้นสอง ห้องริมสุด ยาซูโยะยืนอยู่หน้าห้อง กดกริ่งเรียก แต่ไม่มีเสียงขานตอบ

ในที่สุดหมามียัดหมายโฆษณากับใบปลิวโฆษณาแอดัลด์เย็ด ยาซูโยะเห็นภาพนั้นแล้วว่าวุ่นใจ จึงโทรไปอีกครั้ง

วินาทีต่อมา ยาซูโยะแทบหยุดหายใจ เพราะได้ยินเสียงเรียกเข้าของโทรศัพท์มือถือดังอยู่หลังประตู

ยาซูโยะทุบประตู “ยูริโกะจัง ยูริโกะจัง อยู่รีเปล่า ถ้าอยู่ช่วยตอบหน่อย”

ทว่าไม่มีวีแววคนอยู่ในห้อง ลองหมุนลูกบิด ประตูก็ล็อกอยู่

ยาซูโยะวิ่งลงบันได มองไปรอบตัว เห็นป้ายบริษัทอสังหาริมทรัพย์ติดอยู่บนผนังอะพาร์ตเมนต์ จึงหยิบโทรศัพท์มือถือขึ้นมาโทร

ราวครึ่งชั่วโมงต่อมา ยาซูโยะเข้าไปในห้องทาจิมะ ยูริโกะพร้อมกับพนักงานบริษัทอสังหาริมทรัพย์ เปิดประตูเข้าไป สิ่งแรกที่สะดุดตา คือ

ร่างทาจิมะ ยูริโกะนอนหมดสติอยู่ในครัว ยาซุโยะถอดรองเท้าบูต วิ่งไปเรียกชื่อหล่อน ประคองร่างหล่อนขึ้นมา แต่ว่าร่างนั้นเย็นเฉียบ แข็งทื่อ และเบาหวิวจนน่าตกใจ ใบหน้าขาวซีดเหมือนหุ่นขี้ผึ้งดูคล้ายกำลังอมยิ้มน้อยๆ

ยาซุโยะร้องไห้โฮ

ตำรวจมาในไม่ช้า เคลื่อนย้ายศพทาจิมะ ยูริโกะออกไป หล่อนตายผิดธรรมชาติ อาจต้องชันสูตรศพ ยาซุโยะได้ยืนแบบนั้นแล้วพลอยชักสีหน้า “ไม่ต้องห่วงครับ ตำรวจจะคืนศพให้อยู่ในสภาพเดิม” นายตำรวจใส่สูทชี้แจง “อีกอย่าง อาจไม่ต้องชันสูตรก็ได้ ในห้องไม่มีร่องรอยรื้อค้น ไม่น่าจะเป็นคดี และคงไม่ใช้การฆ่าตัวตายด้วย”

ยาซุโยะโดนตำรวจเชิญไปสอบปากคำในห้องรับแขกบนโรงพัก เกี่ยวกับความสัมพันธ์กับทาจิมะ ยูริโกะและสภาพขณะพบศพ

หลังฟังเธอเล่าจบ ตำรวจถามว่า “ผู้ตายไม่มีญาติพี่น้องใช่ไหมครับ”

“ฉันได้ยืนมาแบบนั้นค่ะ หล่อนมีลูกชายกับสามีที่เลิกกันไปแล้ว แต่น่าจะไม่เคยติดต่อกันค่ะ”

“ทราบที่อยู่ติดต่อของลูกชายผู้ตายไหมครับ”

“ฉันไม่ทราบค่ะ คิดว่าคุณยูริโกะเองก็ไม่รู้เหมือนกัน”

“จริงหรือครับ”

ท่ามกลางที่เนี่ย ตำรวจรำพึงเบาๆ

ศพทาจิมะ ยูริโกะจะส่งกลับมามันพรุ่งนี้โดยไม่มีการชันสูตร

“ผู้ตายเสียชีวิตได้สองวันแล้วครับ คุณหมอตตรวจเลือด แต่ไม่พบอะไรน่าสงสัย ลงความเห็นร่วมกันว่าน่าจะเป็นภาวะหัวใจวาย การทำงานของหัวใจน่าจะมีปัญหาอยู่แล้วครับ”

พอได้ยืนตำรวจเล่า ยาซุโยะเสียดายอย่างสุดซึ้ง รื้ออย่างนี้ฟ้า

หล่อนไปตรวจเช็กร่างกายอย่างละเอียดแต่เน้นๆ เสียก็ดีหรอก

ยาซูโยะตั้งใจจะจัดงานศพอย่างเรียบง่าย และดำเนินการด้วยตัวเอง คนที่ต้องแจ้งข่าวเป็นคนแรกคือวาตาเบะ ตำรวจคืนโทรศัพท์มือถือของทาจิมะ ยูริโกะให้แล้ว ยาซูโยะจึงลองเปิดดูรายชื่อที่บันทึกไว้ ชื่อที่เรียงอยู่ในรายชื่อมีน้อยกว่าที่คิด หมายเลขโทรศัพท์ที่บันทึกไว้มีเบอร์บ้านกับเบอร์มือถือของยาซูโยะ เบอร์สแน็กบาร์ ‘เซเวน’ เบอร์ร้านเสริมสวยเจ้าประจำ และเบอร์ลูกค้าที่สนิทกันลึกกว่าคน ในประวัติการโทร.เข้า-ออก ช่วงสองสัปดาห์นี้ ทาจิมะ ยูริโกะไม่ได้โทร.หาใครเลย คนที่โทร.หา ก็มีแค่ยาซูโยะ

ไม่รู้วาทาจิมะ ยูริโกะสนใจไปพร้อมกับความโดดเดี่ยวสักแค่ไหน แค่คิดยาซูโยะก็ตัวสั่นงันงก ขณะล้มหมอนนอนเสียบพื้นครัวเย็นเฉียบ ไม่ได้เจอใคร ไม่ได้พูดกับใคร ภาพอะไรหนอที่แวบขึ้นมาในสมองหล่อน ภาพชายคนรัก หรือภาพลูกชายโทนกันแน...

ชื่อ ‘วาตาเบะ’ อยู่ในรายชื่อวรรคยะ ยาซูโยะเพิ่งรู้ว่าเขียนด้วยอักษรคันจิ ‘綿部’ นึกมาตลอดว่าเขียน ‘渡部’ แบบนี้เสียอีก

ยาซูโยะใช้โทรศัพท์ของทาจิมะ ยูริโกะลองโทร.ดู เพราะถ้าใช้เบอร์แปลกๆ โทร.ไป อีกฝ่ายจะหวาดระแวง

อีกฝ่ายรับสายทันที ได้ยินเสียงทุ่มต่ำพูดว่า ครับ

“เอ่อ...คุณวาตาเบะรีเปล่าคะ”

“...ใช่ครับ” เขาตอบอย่างระแວดระวัง คงเพราะไม่ใช่เสียงของทาจิมะ ยูริโกะ

“ขอโทษนะคะ ฉัน มียาโมโตะคะ เจ้าของสแน็กบาร์ ‘เซเวน’ ที่เห็นได้ คุณจำได้รีเปล่าคะ”

เขาเสียไปครู่หนึ่ง อ้อ แล้วถามว่า “ยูริโกะมีอะไรรีเปล่าครับ”

“คะ เอ่อ คุณตั้งสติฟังฉันให้ดีนะคะ” ยาซูโยะเลียริมฝีปาก สูดหายใจแล้วพูดต่อ “ยูริโกะจ้ะเสียแล้วคะ”

ได้ยื่นเสียงกลืนน้ำลายดังเอือก วาตาเบะเป็นชายที่ไม่ค่อยแสดง
สีหน้าเหมือนหาจิมะ ยูริโกะ แต่ตอนนี้คงจะทำหน้าตกใจ หรือไม่ก็ซ็อก
เสียจนใบหน้าไร้ความรู้สึก

“ได้ยินเสียงกระแอม จากนั้นเขาถามเบาๆ ว่า “เสียเมื่อไหร่ครับ”

“ฉันพบศพเมื่อวานค่ะ แต่ตำรวจบอกว่าจะเสียได้สองวันแล้ว
เพราะหัวใจวาย...”

“จริงหรือครับ ขอโทษที่สร้างความเดือดร้อนให้ นะครับ” วาตาเบะ
พูดเสียงเรียบ ไม่มีคำที่ตกใจและเสียใจ ยาซุโยะคิดว่าเขาคงสังหรณ์ใจ
ว่าอาจเกิดเหตุการณ์ทำนองนี้

ยาซุโยะบอกว่าตนกำลังเตรียมจัดงานศพ จึงอยากให้วาตาเบะ
มาจุตฐูปให้ศพ เขาควางในลำคออยู่ที่ปลายสาย

“ขอโทษด้วยครับ ผมไปไม่ได้”

“ทำไมล่ะคะ แม้ว่าพวกคุณจะได้ไม่ได้แต่งงานกัน แต่ก็คบหากันมา
ตั้งหลายปี คุณอาจงานยุ่ง แต่น่าจะพอบล๊ิกตัวมาได้นี่คะ”

“ขอโทษครับ ผมมีเหตุจำเป็นหลายอย่าง ผากให้ศพยูริโกะด้วย
นะครับ”

วาตาเบะทำท่าจะวางสาย ยาซุโยะเลยชิงพูดก่อน

“เดี๋ยวก่อนค่ะ ถ้าคุณไม่มา วิญญาณยูริโกะคงจะไม่เป็นสุขนะค่ะ
ฉันเองก็ไม่ว่าจะทำยังไงกับอัฐิด้วย”

“ผมคิดเรื่องนั้นไว้แล้ว เร็วๆ นี้จะติดต่อไป ช่วยบอกเบอร์โทร.คุณ
มาได้ไหมครับ”

“ก็ได้ค่ะ...”

ยาซุโยะบอกหมายเลขโทรศัพท์ วาตาเบะตอบว่าผมจะติดต่อมา
แน่นอน แล้ววางสายไป ยาซุโยะได้แต่มองโทรศัพท์มือถือที่โดนตัดสาย

วันรุ่งขึ้น ยาซุโยะจัดงานศพเล็กๆ ใช้ห้องขนาดเล็กสุดของบริษัท
รับจัดงานศพ เธอเชิญขาประจำของสแน็กบาร์ ‘เซเว่น’ มาด้วย จึงมี

แขกมาร่วมงานอยู่บ้าง แต่ก็เป็งานศพที่เรียบง่าย

พอเสร็จงานศพ ยาซุโยะนำอัฐิกลับบ้าน แต่ไม่ได้จะเก็บไว้ที่นี้ตลอดไป ต้องคิดเรื่องอะพาร์ตเมนต์ที่ตำบลฮาจิโนะอีก เพราะยาซุโยะเป็นผู้ค้าประกัน จึงต้องรับผิดชอบเรื่องย้ายออก เรื่องนั้นไม่เป็นปัญหา แต่ต้องหาทางจัดการกับข้าวของเครื่องใช้ของทาจิมะ ยูริโกะ จะทิ้งไปทั้งหมดก็คงไม่มีปัญหาอะไรมัง...

ขณะที่ยาซุโยะกลัวใจเรื่องนั้น วันเวลาผ่านไป เธอลองโทร.หา วาตาเบะหลายครั้ง แต่โทร.ไม่ติด

อาจหนีไปแล้ว ยาซุโยะอดคิดไม่ได้ เพราะวาตาเบะไม่ได้แต่งงานกับทาจิมะ ยูริโกะ มีความเป็นไปได้สูงที่เขาจะคิดว่าไม่อยากโดนบังคับให้ทำโน่นทำนี่ จึงไม่ติดต่อมาเสียเลย

บริษัทสองหาริมทรัพย์ติดต่อมาให้ขนของออกจากห้องหลังเสร็จงานศพของทาจิมะ ยูริโกะหนึ่งสัปดาห์ ช่วยไม่ได้ ยาซุโยะตัดสินใจจะเก็บข้าวของในห้อง อะไรที่คิดว่าไม่จำเป็นก็ทิ้งไป และใช้เกณฑ์นั้นกับข้าวของแทบทุกชิ้น

ทว่าจังหวะที่ลูกชิ้นจะออกไปข้างนอก เสียงโทรศัพท์มือถือดังขึ้น หมายเลขที่ปรากฏบนหน้าจอบ่งบอกว่าโทร.มาจากโทรศัพท์สาธารณะ

พอรับสาย “คุณมียาโมโตะไซโหมะครับ” ได้ยินเสียงราบเรียบแว่วมา “ขอโทษนะครับที่ติดต่อมาช้า วาตาเบะครับ”

“อ้อ...” ยาซุโยะถอนหายใจเฮือกใหญ่ “พอดีเลย ฉันทิ้งอยู่ว่าคุณคงไม่ติดต่อมาแล้ว เพราะโทร.ไปไม่ติด”

วาตาเบะหัวเราะในลำคอ

“ผมยกเลิกเบอร์มืถือนั้นไปแล้วครับ เพราะเป็นเบอร์ที่ใช้ติดต่อกับยูริโกะคนเดียว”

“จริงหรือคะ แต่ถึงอย่างนั้นก็เถอะ...”

“ขอโทษครับ ผมควรจะบอกเรื่องนั้นกับคุณ แต่สบายใจได้เลย

ครับ ผมหาวิธีจัดการกับอัฐิและข้าวของเครื่องใช้ของยูริโกะได้แล้ว”

“เอ๊ะ จริงหรือคะ ใครจะมารับไปคะ”

“ลูกชายเพียงคนเดียวของยูริโกะครับ เขาอยู่โตเกียว ที่ผมใช้เวลา
นานเพราะต้องตรวจสอบที่อยู่ แต่ไม่ต้องห่วงนะครับ ผมหาที่อยู่เจอแล้ว
เดี๋ยวจะบอกให้ สะดวกจดใหม่ครับ”

“อะ ได้ค่ะ”

ที่อยู่ที่ว่าตาเบะบอกอยู่ในย่านโอจิโกะ แขวงซุงินามิ ลูกชาย
ทาจิมะ ยูริโกะพักอยู่ที่แมนชั่นห้องเดียวในย่านนั้น

“น่าเสียดายที่ผมหาเบอร์โทรศัพท์มาได้ คุณเขียนจดหมายไป
แทนก็ได้ครับ”

“ได้ค่ะ เอ่อ ลูกชายยูริโกะจังชื่ออะไรคะ ใช้คุณทาจิมะรีเปล่าคะ”

“เปล่าครับ ทาจิมะเป็นนามสกุลของยูริโกะ พอหย่าแล้วก็กลับมา
ใช้นามสกุลเดิม ลูกชายใช้นามสกุลคางะครับ คางะในคำว่าคางะ
เฮียกุงังโก¹”

คางะในชื่อนักแสดงหญิง คางะ มารีโกะ²สินะ ยาซุโยะนึกตัว
อักษรรอกแล้ว

วาตาเบะบอกว่าลูกชายทาจิมะ ยูริโกะใช้ชื่อจริงว่า ‘เคียวอิจิโร่’
ปัจจุบันทำงานอยู่ที่กรมตำรวจนครบาลโตเกียว

“เขาเป็นตำรวจหรือคะ”

“ใช่ครับ ผมพูดแบบนี้อาจฟังดูแปลก แต่ถ้าคุณติดต่อไป เขา
ไม่น่าจะเมินเฉยครับ ต้องตอบรับด้วยดีแน่นอน”

“โอเคค่ะ เอ่อ แล้วคุณวาตาเบะจะทำยังไงต่อไปคะ ช่วงที่อัฐิ

¹ คางะเฮียกุงังโก (加賀百万石) มีความหมายว่า แคว้นคางะในสมัยเอโดะ (ค.ศ. 1603-1863) มีศักดินา 1 ล้านโคกุ (หน่วยวัดพื้นที่ในสมัยนั้น)

² คางะ มารีโกะ (加賀まりこ) นักแสดงหญิงและพิธีกรชาวญี่ปุ่น เธอมีชื่อจริงว่าคางะ มาซาโกะ เริ่มเข้าวงการบันเทิงตั้งแต่ ค.ศ. 1960

ยูริโกะยังอยู่กับฉัน อยากให้คุณมาจัดรูปให้อัฐิสักครั้งได้ไหมคะ”

ยาซุโยะถาม วาดาบะเงยไปครู่หนึ่ง

“ฮัลโหล?”

“เอ่อ...อย่าดีกว่าครับ ลืมผมไปเสียเถอะ ผมจะไม่ติดต่อกันอีกแล้ว”

“โอ้...”

“นั่น ฝากด้วยนะครับ”

“อ๊ะ เดียว...”

สายตัดไปก่อนที่ยาซุโยะจะพูดว่า อย่าเพิ่งวางคะ

ยาซุโยะจ้องชื่อและที่อยู่บนกระดานโน้ต คางะ เคียวอิจิโร่ คงต้องรีบติดต่อกันคนนี้

ยาซุโยะลงมือเขียนจดหมายทันที เขียนอยู่นานจนในที่สุดก็ได้จดหมายเนื้อความดังนี้

“ขอประทานโทษที่ส่งจดหมายมากะทันหัน ฉันเปิดสแน็กบาร์อยู่ที่เซ็นได ชื่อมิยาโมโตะ ยาซุโยะคะ ที่ฉันเขียนจดหมายมาถึงคุณครั้งนี้ก็เพราะอยากแจ้งเรื่องสำคัญมากเกี่ยวกับคุณทาจิมะ ยูริโกะคะ

คุณยูริโกะทำงานอยู่ที่สแน็กบาร์ของฉันจนถึงเมื่อไม่นานนี้ สุขภาพเธอย่ำแย่มาหลายปีแล้ว และเสียชีวิตที่บ้านเมื่อวันก่อน หมอบอกว่าเธอหัวใจวายคะ

คุณยูริโกะไม่มีญาติพี่น้อง ฉันเป็นนายจ้างและผู้ค้าประกันห้องเช่า จึงจัดงานศพให้และรับอัฐิไว้ แต่จะเก็บอัฐิไว้ตลอดไปไม่ได้ จึงตัดสินใจเขียนจดหมายถึงคุณคะ

คุณช่วยมารับอัฐิและข้าวของเครื่องใช้ของคุณยูริโกะได้ไหมคะ ถ้าคุณยินดีจะมารับ รบกวนช่วยติดต่อกลับมาได้ไหมคะ ฉันจะได้

ตระเตรียมความพร้อม ฉันเขียนหมายเลขโทรศัพท์และที่อยู่ไว้ให้แล้วค่ะ
ต้องขอประทานโทษจริงๆ ที่ขอร้องเรื่องเสียมารยาท ฉันจะรอ
คำตอบจากคุณนะคะ’

อีกฝ่ายติดตอกกลับมาช่วงบ่ายหลังยาซุโยะส่งจดหมายไปได้
สามวัน วันนั้นร้านหยุด ขณะยาซุโยะคำนวณยอดขายอยู่ที่บ้าน เสียง
โทรศัพท์มือถือดังขึ้น หน้าจอแสดงหมายเลขไม่คุ้น ยาซุโยะเห็นแล้ว
สังหรณ์ใจบางอย่าง

พอลองรับสายก็ได้ยินเสียงทุ้มต่ำแต่กังวานว่า “คุณมียาโมโตะ
ยาซุโยะใช่ไหมครับ”

“ใช่ค่ะ”

อีกฝ่ายสุดท้ายใจ “ผม คางะที่คุณเขียนจดหมายถึงเมื่อวันก่อน”
แล้วต่อท้ายว่า “ลูกชายทาจิเมะ ยูริโกะครับ”

อ้อ ยาซุโยะอุทานอย่างโล่งอก เธอส่งจดหมายไปแล้ว แต่ก็มานั่ง
กังวลไปต่างๆ นานาว่าจดหมายจะถึงหรือเปล่า ไม่สิ คนชื่อคางะพักอยู่
ที่นั่นจริงไหม คนคนนั้นใช่ลูกชายทาจิเมะ ยูริโกะแม่หรือ

แม่ คางะเอ่ย “ขอบคุณนะคะที่ช่วยดูแลแม่เป็นอย่างดี”

ยาซุโยะกำโทรศัพท์แน่น สายหน้า

“ไม่ต้องขอบคุณหรอกค่ะ ฉันต่างหากที่ได้รับความช่วยเหลือจาก
คุณยูริโกะ ว่าแต่คุณพิจารณาเรื่องที่ฉันเขียนในจดหมายแล้วรึยังคะ”

“เรื่องอัฐิใช่ไหมครับ”

“ใช่ค่ะ ฉันคิดว่าถ้าให้ลูกชายคุณยูริโกะรับไปน่าจะดีที่สุด”

“คุณพูดถูกแล้วครับ ผมจะรับผิดชอบดูแลต่อเอง ต้องขอโทษ
จริงๆ ที่สร้างความเดือดร้อนให้ค่ะ”

“ได้ยินแบบนี้ฉันก็โล่งอกค่ะ ยูริโกะก็คงจะดีใจอยู่บนสวรรค์”

“ถ้าเป็นแบบนี้ก็ดีครับ แล้วคุณสะดวกเมื่อไหร่ครับ เห็นว่า
คุณเปิดสแน็กบาร์ ร้านหยุดวันไหนครับ”

พอตอบว่าวันนี้ร้านหยุดพอดี คางะบอกว่า พอได้เลยครับ

“ผมก็หยุดเหมือนกัน เดี่ยวผมไปหาคุณได้ไหมครับ ถ้าเตรียมตัวตอนนี้ น่าจะไปถึงที่นั่นช่วงเย็น”

ยาซุโยะตกใจเล็กน้อยกับข้อเสนอ นั้น เพราะคิดเล่นๆ ว่าอีกฝ่ายก็มีธุระปะปังมากมาย เวลาจะทำอะไร น่าจะต้องการเวลาเตรียมตัว แต่ยาซุโยะไม่ขัดข้องเรื่องนี้อีกฝ่ายจะรีบมารับอัฐิไป

พอเธอตอบตกลง คางะจึงแจ้งเวลาไปถึงคร่าวๆ แล้ววางสาย

ยาซุโยะชำเลื่องแท่นบูชา บนนั้นมีอัฐิและรูปถ่ายของทาจิเมะ ยูริโกะวางอยู่ รูปนั้นถ่ายในสแน็กบาร์ ‘เซเวน’ ทาจิเมะ ยูริโกะยิ้มแฉ่งแบบหาจุดได้ยาก ลูกค้าคนหนึ่งสนิทกับหล่อนนำมาให้ก่อนงานศพ

ยาซุโยะดูรูปพลางนึกในใจว่า ดีใจด้วยนะ ลูกชายจะมารับแล้ว

ราวสามชั่วโมงให้หลัง คางะโทร.มาบอกว่ามาถึงสถานีรถไฟเซ็นไดแล้ว กำลังจะนั่งรถแท็กซี่ ยาซุโยะจึงบอกทางมาบ้านให้ ขณะเธอกำลังต้มน้ำเตรียมชงชา กริ่งอินเตอร์โฟนก็ส่งเสียงร้อง

คางะเป็นคนรูปร่างดี หน้าตาดูน่าเกรงขาม น่าจะอายุราวสามสิบ ใบหน้าคมสัน สายตาเฉียบคม ให้ความรู้สึกว่าเป็นผู้รักความยุติธรรม นามบัตรที่เขายื่นให้ระบุสถานที่ทำงานว่าแผนกสืบสวน 1 กรมตำรวจนครบาลโตเกียว

เขากล่าวขอบคุณและขอโทษยาซุโยะอย่างเป็นพิธีรีตอง

“ไม่ต้องขอโทษขอโพยแล้วค่ะ เดี่ยวฉันพาคุณไปหายูริโกะจัง”

ครับ ชายหนุ่มตัวสูงพยักหน้ารับคำยาซุโยะอย่างสงบเสถียร

คางะปักกุญแจแท่นบูชา พนมมือแล้วหันมาหายาซุโยะ ค้อมศีรษะอย่างนอบน้อมพร้อมกับบอกว่าขอบคุณครับ

“คอยยังชั่ว ที่นี้ฉันจะได้หมดห่วง”

“แม่ทำงานที่ร้านคุณมียาโมโตะตั้งแต่เมื่อไหร่ครับ” คางะถาม

ยาซุโยะนับนิ้วแล้วตอบว่า “ปีนี้เข้าสู่ปีที่สิบหก ยูริโกะจังเข้ามา

ทำงานช่วงต้นเดือนกันยาฯ ค่ะ”

คงจะขมวดคิ้วย้อนคิดบางอย่าง ในที่สุดก็พยักหน้าน้อยๆ

“แม่หนีออกจากบ้านมาได้ไม่นานครับ”

“ยูริโกะจึ๊งกับออกแบบนั้นเหมือนกัน ตอนมาเที่ยว เธอชอบเมืองนี้ พออยู่ตัวคนเดียวหลังหย่า เลยตั้งใจว่าจะมาทำงานที่นี่ทันที”

“จริงหรือครับ... ห้องที่แม่อยู่ ตอนนี้เป็นยังไงครับ”

“ยังอยู่เหมือนเดิมค่ะ ฉันอยากพาคุณไปเหมือนกัน...”

“ขอบคุณครับ ฝากวนด้วยนะคะ” คงจะว่าแล้วค้อมศีรษะอีกครั้ง

ยาซูโยะขับรถไฟที่อะพาร์ตเมนต์ในตำบลฮางิโนะ ระหว่างอยู่ในรถก็เล่าเหตุการณ์ตอนที่ได้เจอกับทาจิมาะ ยูริโกะคร่ำๆ แต่ไม่กล้าเล่าเรื่องราวตาเบะ เลยเงียบไว้

ครั้นมาถึงห้องของทาจิมาะ ยูริโกะ คงจะไม่ขึ้นไปบนห้องทันที ยืนกวาดตามองภายในห้องอยู่ตรงพื้นที่ถอดรองเท้า วอลเปเปอร์สีเบจ ซีดจางหมดแล้ว ผังห้องเป็นแบบ 1 ห้องนอนกับครัว เลือทาทามิโตนี เตาดูเผาเปลี่ยนเป็นสีน้ำตาลแดง โต๊ะกินข้าวตั้งอยู่กลางห้อง ตู้ใบเล็ก และชั้นวางของเรียงชิดผนัง

“อยู่ห้องเล็กขนาดนี้มาตั้งสิบหกปี...” คงจะรำพึงเสียงดัง ยาซูโยะ พลอยได้ยินไปด้วย

“ตอนที่ฉันมา ยูริโกะจึ๊งนอนหมดสติอยู่ในครัวค่ะ ตอนนั้นก็...” ยาซูโยะละคำว่า สายไปเสียแล้ว

“จริงหรือครับ” คงจะหันไปมองครัวคับแคบ

“เชิญขึ้นมาก่อนค่ะ” ยาซูโยะเชิญ “ฉันทำความสะอาดไปบ้างแล้ว แต่ยังไม่ได้ทิ้งสมบัติของยูริโกะจึ๊งเลยสักชิ้น ตรวจดูได้ค่ะ”

ขออนุญาตครับ คงจะว่าแล้วถอดรองเท้า ก้าวขึ้นห้อง

เขาเปิดลิ้นชักตู้อย่างลังเล ดูสิ่งที่อยู่ข้างใน ท่าทางเขาดูงงๆ ไม่รู้จะทำตัวอย่างไร ตอนยูริโกะจึ๊งจากบ้านมา เขาเพิ่งจะเรียนชั้นประถม

น่าจะมีความทรงจำเกี่ยวกับแม่หลายอย่าง แต่ถ้ามันจะเลือนรางไป พอสมควรก็ไม่ใช่เรื่องแปลก

ยาซูโยะหยิบกุญแจห้องในกระเป๋าถือ

“ถ้าคุณอยากใช้เวลาตรวจดูข้าวของเครื่องใช้ รับกุญแจนี้ไว้สิคะ เดี๋ยวฉันไปบอกบริษัทოსงหาฯ ว่าขอเวลาอีกอาทิตย์หนึ่งก็น่าจะไม่มีปัญหา ระหว่างนั้นคุณก็จะเก็บข้าวของขนออกไป หรือจะทิ้งก็ได้...”

คางะจ้องกุญแจเหม็งก่อนยื่นมือไปพร้อมกับบอกว่า “ตกลงครับ ฉันขอรับกุญแจไว้ค่ะครับ” พอรับกุญแจมาแล้ว “ผมมีเรื่องอยากจะถามอย่างหนึ่งครับ” เขาอ้าปากพูดอย่างเกรงใจ “แม่พูดเกี่ยวกับเรื่องหนีออกจากบ้านว่ายังไงบ้างครับ เช่น ไม่พอใจชีวิตแต่งงาน หรือเหตุผลที่หนีออกจากบ้าน...”

ยาซูโยะส่ายหน้าช้าๆ

“ฉันไม่ทราบรายละเอียดเลยคะ ยูริโกะจึงบอกแค่ว่าตนผิดเอง เป็นทั้งเมียและแม่ที่ไม่เอาไหน”

“ไม่เอาไหน...หรือครับ” คางะพยักหน้าอย่างเจ็บปวดรวดร้าว

“คุณจำความไม่ได้หรือคะ” ยาซูโยะลองถามบ้าง

คางะผุดยิ้มบาง

“ผมกลับมาจากเรียนเคนโดช่วงหน้าร้อน ก็เห็นจดหมายที่แม่เขียนทิ้งไว้ ผมเองก็ไม่เข้าใจว่าเกิดเรื่องอะไรขึ้น แต่พอโตเป็นผู้ใหญ่ ก็ชักจะเข้าใจแล้วครับ”

“หมายความว่ายังไงคะ”

พ่อ คางะว่าแล้วโน้มหน้าเล็กน้อย “เป็นผู้ชายทำงาน เลยไม่เหลียวแลครอบครัว พ่อแทบไม่กลับบ้าน ผลักปัญหาเรื่องบ้านทั้งหมดให้แม่ พ่อไม่ค่อยถูกกับญาติฯ แม่เลยต้องเป็นคนห้ามทัพ แม่คงเหนื่อยกับชีวิตแบบนั้น แต่กลับตำหนิตัวเองเรื่องที่หนีออกจากบ้านครับ”

อ้อ ยาซูโยะพยักหน้า มีความเป็นไปได้ เพราะว่าทาจิเมะ ยูริโกะ

เป็นคนเอาจริงเอาจัง

จู่ๆ คางจะหันมามองยาฐาโยะเหมือนนึกอะไรขึ้นได้ “ผมลืมถามเรื่องสำคัญไปเลย”

“เรื่องอะไรหรือคะ”

“คุณเขียนจดหมายถึงผม แต่ว่าคุณรู้ที่อยู่ผมได้ยังไงครับ ผมว่าไม่น่าจะรู้ที่อยู่ผม”

ยาฐาโยะรู้สึกว่่าแก้มแข็งเกร็งเมื่อได้ยินคำถามนั้น คิดว่าจะตอบอย่างไรดี แต่พอเห็นคางจะจ้องเขม็งด้วยสายตามกริบ ก็ทำใจแล้วว่าโกหกไปก็คงไม่รอด เพราะอีกฝ่ายเป็นตำรวจ

“มีคนคนหนึ่งบอกมาค่ะ” ยาฐาโยะตอบ

“คนคนหนึ่ง?”

“ผู้ชายที่เคยคบกับยูริโกะจัง”

สีหน้าคางจะเกรี้ยวกราดแวบหนึ่ง แล้วพลันสงบลงเหมือนน้ำแข็งละลาย “ช่วยเล่ารายละเอียดให้ผมฟังได้ไหมครับ”

ได้ค่ะ ยาฐาโยะตอบ แล้วเล่าเรื่องทั้งหมดเกี่ยวกับวาทาเบะ แม้จะไม่ได้รู้ละเอียดนักก็ตาม

“ขอโทษนะคะ ฉันไม่ได้คิดจะปิดบังคุณ แต่มันเป็นเรื่องที่พูดลำบาก...” ยาฐาโยะกล่าวเสริม

คางะยืมเข่าขึ้น ส่ายหน้า

“ขอขอบคุณที่เป็นห่วงความรู้สึกผม แต่ไม่ต้องเป็นห่วงนะครับ ผมคิดว่าแม่โชคดีแล้วที่มีเขา และผมอยากเจอเขาด้วย อยากฟังเรื่องแม่จากปากเขาครับ”

“อาจจะจริงของคุณ แต่อย่างที่บอกไปเมื่อกี้ ฉันไม่รู้ว่่าตอนนีเขายู่ที่ไหนค่ะ”

“นอกจากร้านคุณ มีที่ไหนที่เขาไปเป็นประจำอีกไหมครับ”

เอ ยาฐาโยะเอียงคอ “ไม่มีค่ะ ยูริโกะจังก็ไม่เคยเล่าให้ฟัง”

“งั้นคุณพอจะจำอะไรเกี่ยวกับเขาได้บ้างครับ เช่น ภูมิลาเนา โรงเรียนที่จบมา หรือสถานที่ที่ไปบ่อยๆ”

“สถานที่...”

บางอย่างติดอยู่ในหัวยาซุโยะ ทาจิมะ ยูริโกะเคยพูดชื่อสถานที่ประทับใจ ในที่สุดชื่อนั้นก็ผุดขึ้นมาในหัว

“นี่ก็ออกแล้ว นิสมบาชิ...”

“นิสมบาชิ? ที่โตเกียว?”

“ใช่ค่ะ ยูริโกะจะเคยพูดถึงที่นั่นครั้งหนึ่ง บอกว่าคุณวาทาเบะไปที่นิสมบาชิบ่อยๆ และชอบเล่าเรื่องร้านรวงและสถานที่ยอดฮิตให้ฟัง ยูริโกะจะเคยอยู่โตเกียว แต่ไม่ค่อยได้ไปนิสมบาชิค่ะ”

“คุณทราบไหมครับว่าคุณวาทาเบะไปทำอะไรที่นิสมบาชิ”

“ขอโทษค่ะ เรื่องนั้น...”

“ไม่ทราบหรือครับ แต่แค่นั้นก็เป็นประโยชน์มากแล้วครับ” คางะ ซำเลียงตู้เก็บของอีกครั้ง เสียวหน้าเขาดูขึงขัง นัยน์ตาเปล่งประกายเฉียบคม นี่แหละใบหน้าของผู้พิทักษ์สันติราษฎร์

สามวันต่อมา คางะนำกุญแจห้องมาคืนยาซุโยะ เขาขนย้ายสมบัติของทาจิมะ ยูริโกะออกไปหมดแล้ว เฟอร์นิเจอร์ เครื่องใช้ไฟฟ้า และชุดเครื่องนอนขายต่อให้พ่อค้าของเก่า

“เสื้อผ้ามีย่อยมากจนน่าตกใจนะครับ ถ้าแม่ยังอยู่ก็อายุห้าสิบสอง...มีเสื้อผ้าน้อยขนาดนั้นเลยหรอ” คางะเอ่ยอย่างคาใจ

“ยูริโกะจะเป็นคนมัธยัสถ์ ไม่ไหม้ซื้อเสื้อผ้าใหม่หรอกค่ะ อีกอย่างไม่ค่อยได้แต่งเนื้อแต่งตัวสวยๆ ด้วย”

“อ้อ” คางะพยักหน้า แต่ดวงตาดูเศร้าสร้อย

“คุณทำยังงัยกับเสื้อผ้ายูริโกะจังคะ”

ยาซุโยะถาม “ทิ้งไปแล้วครับ” คางะตอบง่ายๆ “ผมเก็บไว้ก็ไม่เกิดประโยชน์อะไร”

ก็จริงของเขา แต่พอนึกถึงความรู้สึกของคางะตอนที่ยึดเสื้อผ้าแม่ผู้ล่วงลับใส่ถุงขยะ ยาซุโยะก็ปวดใจลึกๆ

ทั้งสองไปที่อะพาร์ตเมนต์ ตรวจสอบห้องที่เก็บกวาดหมดจด เลือทาทามิบิบริเวณที่วางตู้เก็บของเป็นจุดเดียวที่สีไม่เข้าพวก

“ข้าวของอื่นๆ ไปไว้ที่ห้องคุณคางะหรือคะ” ยาซุโยะถาม

“ผมใส่ลังส่งไปแล้วครับ เพราะอยากได้ดูที่ละชิ้นว่าสิบหกปีมานี้แม่ใช้ชีวิตอย่างไรบ้าง” คางะว่าแล้วโน้มหน้าเล็กน้อย “คุณคงจะคิดว่าทำแบบนั้นก็คงไม่ได้อะไรขึ้นมาใช่ไหมครับ”

“ไม่เลยคะ” ยาซุโยะปฏิเสธ “ช่วยชี้ชัดความรู้สึกของยูริโกะจังในช่วงเวลาสิบหกปีแทนฉันด้วยนะคะ”

คางะผุดยิ้มบางแล้วพยักหน้า “ผมมีเรื่องขอร้องอย่างหนึ่ง” เขาพูดต่อ “เรื่องผู้ชายชื่อวาทาเบะ ถ้าคุณได้เบาะแส ช่วยแจ้งผมหน่อยได้ไหมครับ จะเป็นเรื่องเล็กน้อยแค่ไหนก็ได้”

“ตกลงคะ ฉันจะแจ้งคุณแน่นอน”

“ขอบคุณด้วยครับ”

คางะบอกว่าจะกลับโตเกียว ยาซุโยะจึงขับรถมาส่งที่สถานีรถไฟเซ็นได และมายืนส่งถึงช่องตรวจตั๋วอัตโนมัติ

คางะกล่าวขอบคุณยาซุโยะ หมุนตัวกลับสาวเท้าเดินไป ยาซุโยะเพิ่งสังเกตว่าใบหน้าเขามีส่วนละม้ายทาจิมะ ยูริโกะมาก

หลังเหตุการณ์นั้น วันเวลาล่วงเลยไปอีกสิบกว่าปี ระหว่างนั้น ยาซุโยะและรอบตัวเธอเกิดความเปลี่ยนแปลงมากมาย แต่ถ้าพูดถึงเหตุการณ์สำคัญที่สุด ก็คงหนีไม่พ้นเหตุแผ่นดินไหวโทโฮกุและโรงไฟฟ้านิวเคลียร์ระเบิด ทุกวันนี้พอนึกถึงตอนเกิดเหตุแผ่นดินไหว ยาซุโยะก็ยังตัวสั่นงันงก นาฬิกาที่เห็นบ้านเมืองพังถล่มทลาย ก็รู้สึกว่ามันต่างกับนรกกว่าไม่นานก็คิดได้ว่าพวกตนยังโชคดี ญาติพี่น้องส่วนใหญ่ของเธออยู่

ที่เมืองเคเซ็นนุมะ แต่มากกว่าครึ่งถูกคลื่นสึนามิซัดเสียชีวิต เมื่อครั้งที่น้ำดอกไม้ไปไหว้ สถาปนาก่อนเมืองนาเวทนาเสียจนพูดไม่ออก มองไปทางไหนก็มีแต่กองซากปรักหักพังสีเทา เรือประมง รถยนต์ และบ้านเรือนพังพินาศจมอยู่ในโคลน ในนั้นคงมีศพที่ยังหาไม่พบอยู่เป็นจำนวนมาก ยามเมื่อลมพัดมา กลิ่นเหม็นชวนล้าลึกโชยมาเตะจมูก

ยาซุโยะปิดสแน็กบาร์ที่ดูแลอยู่ทั้งสองร้านหลังเกิดแผ่นดินไหว โครงสร้างพื้นฐานสำคัญถูกตัดขาด ไม่อยู่ในสภาพที่จะเปิดร้านได้ ต่อให้ซ่อมแซมก็คงไม่มีลูกค้ามาอุดหนุนสักระยะ ยาซุโยะก็อายุเจ็ดสิบกว่าแล้ว นี่เป็นโอกาสเหมาะที่จะวางมือ

เงินออมในช่วงที่เศรษฐกิจดีบวกกับเงินบำนาญทำให้ยาซุโยะใช้ชีวิตอยู่ได้ไม่ลำบาก ไปดื่มเหล้ากับเพื่อนเก่าเดือนละหลายหน แถมได้ไปท่องเที่ยวด้วย เธอคิดว่าตัวเองว่า นี่แหละคือชีวิตพิเศษสุดของคนที่นี่แผ่นดินไหว

อยู่มาวันหนึ่ง ยาซุโยะอ่านหนังสือพิมพ์แล้วจู่ๆ นึกถึงคางะเคียวอิจิโร่ หน้าสังคมลงข่าวคดีฆาตกรรมในกรุงโตเกียว พอเห็นคำว่าแผนกสืบสวน 1 กรมตำรวจนครบาลโตเกียว เลยนึกถึงเขา แต่ไม่รู้ว่าเขายังทำงานอยู่ที่นั่นหรือเปล่า เขาส่งไปรษณียบัตรอวยพรปีใหม่มาให้ทุกปีตามระเบียบ แต่แทบไม่เขียนเล่าเรื่องตัวเองเลย ที่เขายังคงติดต่อยาซุโยะจนถึงทุกวันนี้ คงเพราะอยากได้ข้อมูลเกี่ยวกับวาตาเบะ ทว่านับแต่นั้นมา วาตาเบะไม่เคยติดต่อเธออีกเลย

ข่าวระบุว่าพบศพหญิงถูกฆาตกรรมที่อะพาร์ตเมนต์ในตัวเมือง ยาซุโยะนึกถึงตอนที่ตนพบศพทาจิมะ ยูริโกะขึ้นมาแวบหนึ่ง เธอสงสัยว่าคางะรับหน้าที่สืบสวนคดีหรือเปล่านะ

2

ผู้ปรากฏตัวในห้องรับแขกคือชายร่างเล็กใส่สูท อายุราวห้าสิบปี กับหญิงตัวเตี้ยกว่า ทั้งสองค้อมศีรษะ ก้าวเข้ามาอย่างเกรงอกเกรงใจ มองพวกมัตสึมียะด้วยสายตาตกประหม่า ไม่แปลกหรือ เพราะมีเจ้าหน้าที่สืบสวนยืนเรียงกันอยู่ตั้งห้าคน แถมนายตำรวจหนุ่มมัตสึมียะ และคนอื่นๆ ที่เหลือทำหน้าดูเหมือนกันหมด

“คุณโอซิตานิ ฟูมิฮิโกะกับคุณนายมาซาโกะ ถูกต้องไหมครับ”
โคบายาชิ หัวหน้าของพวกมัตสึมียะถามพลางดูเอกสาร

“ครับ ผม โอซิตานิครับ” ฝ่ายชายตอบ

“ขอบคุณที่อุตสาหะเดินทางกันมาไกลนะครับ ผม โคบายาชิ
รับผิดชอบคดีนี้ เที่ยวนั่งก่อนครับ”

พวกมัตสึมียะรอให้ทั้งสองนั่งเก้าอี้เสร็จก่อน ค่อยนั่งลงตาม

“พวกคุณดูศพแล้วใช่ไหมครับ” โคบายาชิถาม

“ไปดูมาเมื่อก็แล้วครับ” โอซิตานิพยักหน้าอย่างแก้ๆ กังๆ พุดติด
สำเนียงคันไซ “ภรรยาผมยืนยันว่าใช่แน่นอน นาฬิกา กระเป๋าถือ แล้วก็
กระเป๋าเดินทางล้วนเป็นของน้องสาวผม”

นัยน์ตาเรียวเล็กของโคบายาชิเหลือบมองโอซิตานิ มาซาโกะ
“จริงหรือครับ”

จริงค่ะ เธอตอบเบาๆ ดวงตาเธอแดงก่ำ

“ฉันจำได้แม่นเลย กระเป๋าเดินทางใบนั้นเป็นใบโปรดของคุณ
มิจิโกะ ตอนไปเที่ยวออนเซ็นด้วยกันเมื่อปีที่แล้ว เธอก็ถือมาด้วย”

โคบายาชิถอนหายใจ พยักหน้าน้อยๆ กับอิซิงากิ หัวหน้างานที่
นั่งอยู่ข้างกัน แล้วหันกลับมาหาคู่สามีภรรยา

“เจ้าหน้าที่คงแจ้งพวกคุณไปแล้วว่า ผลการตรวจลายนิ้วมือกับ

ดีเอ็นเอออกแล้ว ศพใช้คุณโอซิตานิ มิจิโกะจริงๆ ขอแสดงความเสียใจอย่างสุดซึ้งด้วยนะครับ”

พวกมันมียะรอนโคบายาชิพูดจบค่อยค่อยศีรษะ

เฮ้อ โอซิตานิถอนหายใจ

“เรื่องราวมันเป็นมาอย่างไรครับ ได้ยินมาว่ามีคนไปเจอศพในอะพาร์ตเมนต์”

“ใช่ครับ แต่ผมขอสอบถามคำก่อน คุณพอจะมีเวลาไหมครับ”

“ไม่มีปัญหาครับ เชิญถามมาได้เลย จะว่าไป ปกติแล้วเราไม่ได้อยู่ด้วยกัน เลยไม่รู้ว่าจะตอบได้ทุกคำถามหรือเปล่า”

“ไม่เป็นไรครับ คำถามแรก คุณคุยกับน้องสาวครั้งสุดท้ายเมื่อไหร่ครับ”

สามีภรรยาโอซิตานิมองหน้ากัน คุณนายมาซาโกะเป็นฝ่ายเปิดปากพูด

“ฉันคุยโทรศัพท์กับเธอเมื่อต้นเดือนที่แล้วค่ะ วางแผนกันว่าจะไปชมซากุระที่เกียวโต เมื่อปีที่แล้วก็ไปกันสองคน”

“น้องสาวสนิทกับพี่สะใภ้มากกว่าผมครับ” โอซิตานิพูดเสริม

“ตอนที่คุยกัน เธอบอกว่าจะขึ้นมาโตเกียวครั้งนี้หรือเปล่าครับ” โคบายาชิถาม

เปล่าค่ะ มาซาโกะส่ายหน้า

“เธอไม่ได้บอกเลย ตอนที่ตำรวจเอารูปข่าวของคนตายให้ดู ฉันยังแทบไม่เชื่อเลยว่าเจอศพในอะพาร์ตเมนต์ที่โตเกียว...แต่ว่าข่าวของทุกชิ้นคล้ายกับของที่คุณมิจิโกะมีเหลือเกิน...” มาซาโกะก้มหน้าเอามือปิดปาก คงพูดเรื่องนั้นแล้วสะกดอารมณ์ไว้ไม่อยู่ ทว่ากลืนน้ำตาไว้ได้หวุดหวิด เธอสูดหายใจแล้วเงยหน้า “ขอโทษค่ะ...”

“คุณแจ้งความคนหายเมื่อวันอังคารที่สิบสอง มีนาคม ถูกต้องไหมครับ” โคบายาชิถามยืนยัน

“ถูกต้องครับ” คราวนี้ไอชิตานเป็นฝ่ายตอบ “วันนั้นคนที่ทำงานเดียวกับมิจิโกะโทร.มาบอกว่า เธอขาดงานโดยไม่ลาตั้งแต่วันจันทร์ โทร.เข้าโทรศัพท์มือถือก็ไม่รับ ไม่ได้อยู่ที่ห้องด้วย น่าจะเกิดเหตุบางอย่าง มิจิโกะเป็นโสด จึงระบุชื่อผมเป็นบุคคลที่ติดต่อได้ในกรณีฉุกเฉิน แต่ผมไม่รู้เรื่องอะไรเลย จึงตัดสินใจไปแจ้งตำรวจครับ”

“ที่ทำงานคือ?”

“บริษัททำความสะอาดบ้านครับ”

ไอชิตานหันไปหาภรรยา ส่งสายตาแรงๆ มาซาโกะหยิบนามบัตรในกระเป๋าถือมาวางบนโต๊ะ “หัวหน้าคุณมิจิโกะให้นามบัตรมาค่ะ”

โคบายาชิหยิบนามบัตร “ผมขอยืมได้ไหมครับ”

“ได้อยู่แล้วครับ ผมเอามาให้ตำรวจอยู่แล้ว” ไอชิตานตอบ “หัวหน้าเล่าว่ามิจิโกะมาทำงานตามปกติถึงวันศุกร์ แต่เธอคุยกับเพื่อนร่วมงานว่า เสาร์อาทิตย์นี้จะทำตัวรู้สึกเหนื่อย”

“ทำตัวหุ? อย่างเช่น?”

“ผมไม่ทราบครับ มิจิโกะพูดแค่ทำตัวหุ”

มัตสึมิยะจดคำว่า ‘ทำตัวหุ?’ ในสมุดบันทึกพลางครุ่นคิด พวกไอชิตานอยู่จังหวัดชิงะ การมาโตเกียวอาจเข้าข่ายทำตัวหุ แต่ว่าจุดประสงค์คืออะไร แค่มาทีเยวโตเกียวหรือ เมื่อพิจารณาจากวัยแล้ว เธอไม่น่าจะมาเที่ยวโตเกียวดิสนีย์แลนด์ หรือมาเที่ยวโตเกียวสกายทรี ไม่ใช่หรอก มันไม่ได้สำคัญขนาดถ่อมาดูที่โตเกียวตามลำพัง

โคบายาชิวางนามบัตร แล้วหยิบกระดาษแผ่นหนึ่ง บนนั้นมีชื่อ ‘โคชิการะ มุตสึโอะ’ พิมพ์อยู่ เขายื่นกระดาษแผ่นนั้นให้สองสามีภรรยาดู

“พอจะคุ้นชื่อนี้ไหมครับ”

“คุณโคชิการะ มุตสึโอะ เหนอครับ เอ ผมไม่รู้จัก” ไอชิตานตอบแบบงงๆ แล้วหันไปมองภรรยา เธอก็เอ่ยว่า “ฉันไม่รู้จักค่ะ”

“จัน” โคบายาชิวางกระดาษ “ถ้าได้ยินชื่อสถานที่อย่างโคซุเงะ

หรือคัตสึชิกะแล้ว นึกถึงอะไรบ้างไหมครับ เช่น มีคนรู้จักอยู่ที่นั่น หรือเคยไปที่นั่น จะเป็นเรื่องเล็กๆ น้อยๆ ก็ได้ครับ”

ทว่าสองสามีภรรยาที่มีสีหน้าเรียบเฉย หันไปมองหน้ากันงงๆ โอซิตานิตอบด้วยสีหน้าซึ่งขงว่า “ไม่มีเลยครับ พอได้ยินคำว่า ‘คัตสึชิกะ’ ก็นึกออกแค่ ‘โทะระซัง’³...” น้องสาวแท้ๆ ตายไปทั้งคน ยังมีหน้ามาพูดเล่นอีก

จริงหรือครับ โคบายาชิพูดเสียงเศร้า

“เอ่อ เรื่องราวมันเป็นมาอย่างไรครับ ชื่อคนเมื่อก็เคย ชื่อสถานที่เคย มันเกี่ยวข้องกับมิจิโกะครับ” โอซิตานิชะงักมาใกล้

โคบายาชิสบตากับอิจิงากิเหมือนเมื่อครั้ง ก่อนพูดด้วยน้ำเสียงหนักแน่นคล้ายประกาศว่า “มีคนพบศพน้องสาวคุณในอะพาร์ตเมนต์ห้องหนึ่งในเมืองโคชูเงะ แขวงคัตสึชิกะ และเจ้าของห้องนั้นชื่อโคชิโกะวะ มุตสึโอะครับ”

ศพถูกพบเมื่อวันที่ 30 มีนาคม ก่อนหน้านั้นหนึ่งสัปดาห์พอดี ผู้เช่าอะพาร์ตเมนต์ชั้น 1 ในเมืองโคชูเงะไปแจ้งผู้ดูแลว่า มีของเหลวส่งกลิ่นเหม็นหยดลงมาจากเพดาน ผู้ดูแลมาที่ห้องชั้น 2 แต่ไม่มีเสียงขานตอบเลยจำเป็นต้องใช้กุญแจสำรองเปิดประตูเข้าไป ปรากฏว่ากลิ่นเหม็นรุนแรงโชยมาจากตู้ติดผนัง ลองเปิดดู ก็พบศพหญิงนอนอยู่ ศพนั้นเน่าเปื่อยมากแล้ว

ผลการชันสูตรระบุว่า เสียชีวิตเนื่องจากโดนรัดคอจนขาดอากาศ

³ โทะระซัง (寅さん) ตัวละครเอกในภาพยนตร์ชื่อดังของญี่ปุ่นเรื่อง Otoko wa tsurai yo (It's Tough Being a Man) เป็นซีรีส์ยาวถึง 48 ภาค (ค.ศ. 1960 - 1995) โทะระซังเป็นหนุ่มใหญ่ มีอาชีพเป็นเซลส์แมนขายหนังสือ ต้องเดินทางไปตามเมืองต่างๆ และก่อวีรกรรมวุ่นวายมากมาย แต่เขาเป็นคนซื่อๆ ไม่เป็นพิษเป็นภัย ส่วนคัตสึชิกะเป็นบ้านเกิดของโทะระซัง

หายใจ บริเวณรอบคอมีรอยเชือกรัด คาดว่าเสียชีวิตมาแล้วกว่าสองสัปดาห์ มีความเป็นไปได้สูงว่าเป็นการฆาตกรรม สน.ท้องที่ตั้งกองบัญชาการสืบสวนแล้ว และแผนกสืบสวน 1 กรมตำรวจนครบาลโตเกียวส่งพวกมัดสีมียะมาช่วย

ตำรวจต้องสอบปากคำเจ้าของห้องก่อนอยู่แล้ว ทว่าโคชิการะมุตสึโอะ เจ้าของห้องหายตัวไป เพื่อนบ้านแถวนั้นแล้วว่าไม่เห็นหน้าเขา มาอย่างน้อยๆ หนึ่งสัปดาห์แล้ว

ตำรวจค้นห้องอย่างละเอียด แต่ไม่พบหลักฐานที่ระบุได้ว่าโคชิการะหายไปไหน ซ้ำยังไม่มีสิ่งของที่บ่งชี้ได้ว่าโคชิการะเป็นใคร ตำรวจไม่พบทั้งโทรศัพท์มือถือ รูปถ่าย หนังสือรับรอง บัตรต่างๆ และเอกสารใดๆ เลย โคชิการะหรือคนที่พัวพันคดีอาจตั้งใจทำลายหลักฐาน

โคชิการะย้ายเข้ามาอยู่อะพาร์ตเมนต์แห่งนี้เมื่อเก้าปีก่อน แต่ไม่ได้ย้ายทะเบียนบ้านมา เอกสารที่ยื่นตอนเข้ามาอยู่ระบุว่าที่อยู่เดิมคืออำเภอมาเอบาสึ จังหวัดกุมมะ เจ้าหน้าที่สืบสวนหลายคนถูกส่งไปที่นั่น แต่ไม่ได้ข้อมูลเกี่ยวกับโคชิการะเลย สิ่งที่จะระบุในเอกสารอาจเป็นข้อมูลเท็จ อะพาร์ตเมนต์แห่งนี้บริหารงานซูย์ เงื่อนไขการเช่าอยู่ก็หละหลวม

ตำรวจคาดว่าโคชิการะอาจเสียชีวิตไปแล้ว จึงเก็บแปรงสีฟัน มีดโกนสองคม และผ้าขนหนูเก่าเพื่อนำมาใช้ตรวจดีเอ็นเอเทียบกับศพนิรนามทั่วประเทศซึ่งพบในช่วงหนึ่งเดือนนี้

ทั้งตามหาโคชิการะ ขณะเดียวกันก็สืบว่าศพเป็นใคร ศพมีกระเป๋าสตางค์และกระเป๋าสตางค์เดินทาง แต่ไม่พบสิ่งของที่ระบุตัวตนอย่างนามบัตร ใบขับขี่ โทรศัพท์มือถือ และบัตรต่างๆ เลย

ตำรวจถ่ายรูปเสื้อผ้าที่ศพสวมใส่พร้อมกับข้าวของติดตัวต่างๆ อีกทั้งแนบจุดเด่นในร่างกายส่งให้สถานีตำรวจทั่วประเทศ แพทย์ชันสูตรสันนิษฐานว่าผู้ตายเสียชีวิตมาแล้วราวสามสัปดาห์ ถ้าผู้ตายมีครอบครัวทางครอบครัวน่าจะแจ้งความคนหายแล้ว

สถานีตำรวจหลายแห่งติดต่อกลับมาทันที แต่พอแลกเปลี่ยนรายละเอียด ก็รู้ว่าไม่ใช่คนเดียวกัน ประเทศญี่ปุ่นมีการแจ้งความคนหายทุกวัน จึงไม่ใช่เรื่องแปลก

ต่อมาตำรวจได้รับข้อมูลเด็ดจาก สภ.จังหวัดชิงะ สามีภรรยาคนหนึ่งเข้าแจ้งความคนหายที่ สภ.ฮิโกเนะ พอเห็นข่าวของผู้ตาย ก็บอกว่าคล้ายกับข้อใช้ของน้องสาวที่หายตัวไปมากๆ พอแลกเปลี่ยนรายละเอียด ก็พบว่าจุดเด่นในร่างกาย ทรงผม หมู่โลหิต และอายุโดยประมาณตรงกัน

ตำรวจหญิงเชิงผ่าน สภ.จังหวัดชิงะ ขอให้สามีภรรยาคนนี้นำข่าวของที่มีรอยนิ้วมือ หรือเส้นผมของน้องสาวติดอยู่มาที่โตเกียวได้ไหม ทั้งสองตอบว่าจะไปทันที

สามีภรรยาโอซิตานิเดินทางมาเมื่อวาน มัตสึมิยะไปรับที่สถานีโตเกียว ทั้งสองพกแปรงหวีผม เครื่องสำอาง และเครื่องประดับของโอซิตานิ มิจิโกะมาด้วย

โอซิตานิ พูมิอิโกะอยากเจอศพ แต่มัตสึมิยะปรามว่าอย่าดีกว่า

“ศพอยู่ในสภาพเน่าเปื่อยจนไม่เหลือเค้าหน้าเดิมแล้วครับ อีกอย่างยังไม่แน่ว่าใช้น้องสาวคุณรีเปล่า”

ที่ประชุมสืบสวนลงมติว่าจะพิสูจน์อัตลักษณ์บุคคลด้วยการตรวจลายนิ้วมือกับดีเอ็นเอ กว่าผลจะออกอย่างน้อยใช้เวลาหนึ่งวันเต็ม ตำรวจจึงแจ้งสามีภรรยาคนนี้ล่วงหน้าแล้วว่าต้องพักที่โตเกียวหนึ่งคืน

เมื่อคืนนี้สามีภรรยาโอซิตานิพักที่โรงแรมกลางกรุงโตเกียว ซึ่งขึ้นชื่อเรื่องทิวทัศน์ยามค่ำคืน แต่ทั้งสองยอมไม่อยู่ในอารมณ์ที่จะชื่นชมวิว และวันนี้ตอนที่มัตสึมิยะโทร.มาแจ้งว่า “ผลลัพธ์สำคัญออกแล้ว รบกวนมาที่ สน.ได้ไหมครับ” ทั้งสองคงเตรียมใจไว้เรียบร้อยแล้ว

หลังสามิภรรยาโอชิตานิกกลับไป มัตสึมิยะพร้อมกับพวกโคบายาชิ กลับไปที่ห้องประชุม โคบายาชินั่งคุยอยู่กับอิซิงากิ แต่พอเงยขึ้นก็เรียก ชื่อเจ้าหน้าที่สืบสวนหลายคนนาย ได้ยินเสียงออกคำสั่งพวกเขา ชื่อสถานที่ อย่างฮิโกเนะและชิงะแว่วเข้ามาหุ้มัตสึมิยะ

ในที่สุดมัตสึมิยะถูกเรียกพร้อมกับซากางามิ รุ่นพี่แผนกสืบสวน 1 มัตสึมิยะกับซากางามิไปยืนตรงหน้าพวกโคบายาชิ

“พวกรุ่นนี้พวกนายไปชิงะ” โคบายาชิสั่งแล้วยื่นนามบัตรที่เมื่อสักขอมัยมาจากโอชิตานิ ฟุมิฮิโกะให้ “ไปที่ทำงานผู้ตายแล้วสืบเรื่องการคบเพื่อนและความเกี่ยวข้องกับโตเกียว ถ้าได้เบาะแสแล้วรายงานมาทันที หากมีความจำเป็น ฉันจะส่งคนไปช่วย”

“รับทราบครับ” ซากางามิรับนามบัตร

“แค่ที่ทำงานหรือครับ แล้วบ้านของผู้ตายล่ะ?” มัตสึมิยะถาม

“นายไม่ต้องเป็นห่วง ฉันส่งคนอื่นไปที่นั่นแล้ว” โคบายาชิตอบอย่างไม่สออารมณ์ “เตรียมการให้เสร็จภายในวันนี้ละ”

“ฝากด้วยละ” อิซิงากิเอ่ย “ฉันโทรไปบอกตำรวจท้องที่ไว้แล้ว”

ครับ พวกมัตสึมิยะตอบ ทำความเคารพคนทั้งคู่แล้วหุนตัวกลับ มัตสึมิยะเดินไปได้สองสามก้าว พลันชะงักเท้า หันกลับมา

โคบายาชิเงยขึ้นอย่างสงสัย “มีอะไรเปล่า”

มัตสึมิยะเปิดสมุดบันทึก

“สามิภรรยาโอชิตานิบอกว่าผู้ตายไปทำงานตามปกติถึงวันศุกร์ที่แปด มีนาฯ และขาดงานตั้งแต่วันที่สิบเอ็ด จึงมีความเป็นไปได้สูงว่าผู้ตายถูกฆ่าไม่วันที่เก้าก็วันที่สิบครับ”

อิซิงากินั่งกอดอกอยู่ข้างโคบายาชิ เฝ้ามองเขม็ง ทำหน้าเหมือนจะถามว่าแล้วไง

“คดีที่ชิงโกอิวะเกิดขึ้นวันที่สิบสอง ฆ่ารัดคอเหมือนกันด้วย ผมว่าน่าจะมีส่วนเกี่ยวข้องกันครับ”

“ชิงโกอิวะ? อ้อ...” โคบายาชิพยักหน้า “คดีคนไร้บ้านถูกฆ่าที่คันกันน้ำไซโหม”

“ใช่ครับ”

คดีนั้นเกิดขึ้นกลางดึกคืนวันที่ 12 มีนาคม ไฟไหม้เพลิงที่ทางอยู่ตรงคันกันน้ำ และพบศพชายอยู่ข้างใน ที่แรกตำรวจนึกว่าเป็นอุบัติเหตุธรรมดา และดำเนินการชันสูตรพลิกศพตามประมวลกฎหมายที่สำนักงานตรวจสอบทางการแพทย์โตเกียว ทว่าศพไม่ได้สูดควันไฟและมีรอยรัดคอ ตำรวจจึงสงสัยว่าน่าจะเป็นการฆาตกรรม และกำลังสืบสวนอยู่ขณะนี้ ศพเป็นคนไร้บ้านที่อยู่ตรงนี้มานานแล้ว แต่ไม่รู้หัวนอนปลายเท้า จึงมีการตรวจดีเอ็นเอเพื่อพิสูจน์ความพัวพันคดีนี้ แต่ผลออกมาว่าศพชายถูกเผาไม่ใช่โคชิภาวะ มุตสึโอะ

“ศพนั้นก็เสียชีวิตเนื่องจากขาดอากาศหายใจ แต่มีความเป็นไปได้สูงว่าจะเป็นกริปบีคมากกว่ารัดคอ” โคบายาชิพูด “แคว้นเกิดเหตุใกล้กัน อย่าเพิ่งด่วนตัดสินว่ามีความเกี่ยวข้องกัน”

“ไม่ใช่แคว้นเกิดเหตุครับ” มัตสึมิยะหลุมมองสมุดบันทึก “ที่เกิดเหตุคือนี้อยู่ใกล้แขวงอารากาวะ ชิงโกอิวะก็เป็นแนวคันกันแม่น้ำอารากาวะ อยู่ห่างกันราวห้ากิโลเมตร แบบนี้เรียกว่าอยู่ใกล้กันได้ครับ”

“ใกล้หรือไกลมันเป็นเรื่องความรู้สึกส่วนบุคคล” อิซิงากิพูดพลางกอดอก “นายจะยุ่งกับคดีอื่นโดยใช้ความรู้สึกอย่างเดียวไม่ได้ ทางโน้นเขาก็มีกองบัญชาการสืบสวน แต่ฉันจะจำไว้ว่านายมีความคิดเห็นแบบนี้แล้วกัน ก่อนอื่นพวกรุ่นพวกนายไปสืบถามมาให้เรียบร้อยละ”

“รับทราบ ผมขอตัวก่อนครับ” มัตสึมิยะค้อมศีรษะให้ทั้งสองแล้วเดินจากไป

เขาไม่ได้บอกหัวหน้าทั้งสองว่า ที่ตนรู้สึกทั้งสองคดีนี้มีส่วนเกี่ยวข้องกัน ไม่ใช่แคว้นเวลาเกิดเหตุและที่เกิดเหตุใกล้กัน ยังมีปัจจัยสำคัญอีกอย่างหนึ่ง นั่นคือสิ่งที่ติดอยู่ในใจ

มัดสีมียะเข้าร่วมการค้นห่องโคชิการะด้วย ตรวจดูข่าวของ
ทั้งหมดในตู้ติดผนังและลิ้นชักตู้ ไม่เจอสิ่งที่ระบุว่าโคชิการะเป็นใคร แต่
เข้าใจว่าเขาใช้ชีวิตอย่างไร

พูดสั้นๆ ก็คือ ‘ใช้ชีวิตไปวันๆ’ ตามแบบฉบับ

ไม่มีความไฝฝืนถึงอนาคต ไม่มองการณ์ไกล เตรียมใจไว้แล้วว่า
ความตายอาจมาเยือนได้ตลอดเวลา ไม่สะสมของกินหรือข้าวของอะไร
ทั้งนั้น ถึงได้ไม่มีตู้เย็น

มัดสีมียะกวาดตามองรอบห้อง นึกในใจว่าที่นี่เป็นห้อง แต่
ดูไม่เหมือนห้อง ภาพที่ผุดขึ้นมาในหัวคือเพิงผ้าใบสีน้ำเงินที่พวกคน
ไร้บ้านสร้างขึ้นมา สภาพเหมือนกันเลย โคชิการะ มัดสีโอะหลบซ่อนตัว
อยู่ในห้องนี้หรือเปล่า

มัดสีมียะจึงรู้สึกว่ามันน่าจะมีอะไรพัวพันกับคดีชิงโกอิวะ

ทว่าอิซิงากิพูดถูกแล้ว ตำรวจสืบสวนจะทำงานด้วยความรู้สึก
อย่างเดียวไม่ได้ มัดสีมียะพยายามจดจ่อกับสิ่งที่ตัวเองควรทำก่อน

3

วันรุ่งขึ้นมัดสีมียะนั่งรถไฟชินคันเซ็นไปซิงะกับซากางามิตั้งแต่
เช้าตรู่ เมื่อวานนี้พวกเขาหารือกันเรื่องภารกิจวันนี้แล้ว แต่ก็คุยกันเรื่อง
ขั้นตอนรายละเอียดอีกครั้งเพื่อความแน่ใจ

โอซิตานิ มิจิโกะทำงานอยู่ที่บริษัท ‘เมโลดีแอร์’ สาขาฮิโกเนะ
ในเว็บไซต์ระบุว่าธุรกิจหลักของบริษัทคือทำความสะอาดบ้าน ทำงาน
บ้าน และให้บริการด้านอนามัยสิ่งแวดล้อม บริษัทตั้งอยู่ที่ตำบลฟุรุซาวะ
อำเภอฮิโกเนะ จังหวัดซิงะ คูแผนที่แล้วอยู่ไม่ไกลจากสถานีรถไฟ
ฮิโกเนะ ตำรวจติดต่อไปที่บริษัทแล้ว โมริตะ ผู้จัดการสาขาจะมาให้

ปากคำโดยตรง

“ผู้ตายทำงานอยู่นอกบริษัทครับ ไปทำงานตามศูนย์ต่างๆ เช่น โรงพยาบาล บ้านพักคนชรา และรับออเดอร์ทำความสะอาด ดังนั้น นอกจากจะทำงานในบริษัทแล้ว ยังต้องเดินทางไปยังที่อยู่ของลูกค้าด้วยครับ”

มัดสีมียะเล่า ซากางามิเบะปาก ทำให้ใบหน้าดูตึงขึ้น

“ลูกค้าของผู้ตายคงไม่ได้มีแค่สองสามเจ้า เรามีกันแค่สองคน คงต้องแยกกันไป ซิ พวกที่ถูกส่งไปสืบที่บ้านสบายกว่าเราอีกนะ”

“แต่ต้องไปสืบถามละแวกบ้านด้วยนะครับ ได้ยินมาว่าทางนั้น ซับซ้อนไป ไม่ได้นั่งชินคันเซ็น แถมต้องชนข้าวของในห้องผู้ตายแทบทั้งหมดมาที่โตเกียว ยกเว้นเฟอร์นิเจอร์ เครื่องใช้ไฟฟ้า และเสื้อผ้า”

“แต่ผู้ตายเป็นหญิงอยู่ตัวคนเดียว คงไม่มีข้าวของเยอะแยะนักหรอก ยังไงทางนั้นก็ดีกว่า อ่า โชคไม่ดีเลย” ซากางามิเอนหลังพิงผนัง แก้อึด็มแรง

มัดสีมียะยิ้มเจื่อนให้รุ่นพี่ที่บ่นคุบ อีกฝ่ายชอบบ่นเวลาแบบนี้ แต่ไม่เคยทำงานห่วย สืบสวนอย่างเต็มที่ไม่ว่าตกบกพร่อง พวกอิซิงากิก็รู้เรื่องนั้น จึงเลือกซากางามิทำงานนี้

“เฮ้อ มัดสีมียะ นายคาใจเรื่องคดีชิงโกอิวะไซไหม” ซากางามิถามเบาๆ คงได้ยินมัดสีมียะคุยกับพวกโคบายาชิเมื่อวาน

“ไม่เชิงคาใจหรอกครับ แค่สงสัยนิดหน่อย”

“แบบนั้นแหละเขาเรียกคาใจ นายคิดว่าสองคดีนี้เป็นฝีมือของคนร้ายคนเดียวกันใช่ไหม”

“ยังไม่คิดขนาดนั้น...แต่ก็มีความเป็นไปได้ครับ”

ซากางามิเอียงคอ “ฉันไม่คิดแบบนั้นนะ”

“จริงหรือครับ...”

“แต่ฉันขอให้ไม่เป็นแบบนั้น ถ้าเป็นแบบนั้น พวกผู้ใหญ่ก็คง

แข่งขันกันอีกอยู่ที่ว่ากองบัญชาการสืบสวนไหนจะจับคนร้ายได้ก่อนกัน”

“ก็ดีแล้วนี่ครับ ถ้าแข่งขันกันแล้วส่งผลให้คดีคลี่คลายได้เร็วๆ”

ซากางามิแค้นเสียงดังเฮอะ “นายยังหนุ่มยังแน่นนี่ ส่วนฉัน ถ้าโดนคนอื่นแย่งผลงานไป ยอมให้ปิดคดีไม่ได้เสียดีกว่า เพราะฉันลืมหาคำความยุติธรรมไปนานแล้ว” เขาว่าแล้วยักไหล่

ทั้งสองนั่งรถไฟ ‘ขบวนโนโซมิ’ จึงต้องลงที่สถานีนาโงยะ เปลี่ยนไปขึ้น ‘ขบวนโคดามะ’ จากนั้นต่อรถไฟด่วนพิเศษสายหลักโทโคโด ที่สถานีไมบาระ กว่าจะมาถึงสถานีอิโกเนะก็ประมาณสิบโมงครึ่ง

หลังแวะพักท่ายที่ สภ.อิโกเนะแล้ว ทั้งสองเดินทางไปบริษัท ‘เมโลดีแอร์’ เดินจาก สภ.ไปราวสิบนาที ได้ยินมาว่าบริษัทนี้ทำธุรกิจทำความสะอาดบ้าน จึงนึกว่าจะเป็นตึกออฟฟิศสีขาวสะอาดสะอาดแน่นอน แต่ภาพที่ปรากฏตรงหน้าเป็นอาคารเตี้ยๆ เหมือนโรงงานขนาดเล็ก แต่ในที่จอดรถมีรถบริษัทจอดเรียงกันเป็นพืด เน้นสีขาวเป็นหลัก ไม่มีรถมอมแมมเลยสักคันเดียว

เมื่อเข้าไปในอาคารทางด้านหน้า เจอสถาบันเล็กๆ ชวนให้นึกถึงองค์การบริหารส่วนตำบล พนักงานราวสิบคนนั่งประจำโต๊ะ หญิงสาวคนหนึ่งนั่งอยู่ที่โต๊ะประชาสัมพันธ์ มัดสีมียะกำลังจะเดินไปเรียก แต่ชายหน้าเหลี่ยมใส่แว่นถามแทรกขึ้นมาก่อน “มาจากกรมตำรวจนครบาลโตเกียวใช่ไหมครับ”

พอดตอบว่าใช่ครับ เขาก็ยื่นนามบัตรให้ ชายคนนั้นคือโมริตะ ได้ยินมาว่าเป็นผู้จัดการสาขา นึกว่าจะดูสง่าน่าเกรงขามมากกว่านี้เสียอีก เขาดูอ่อนน้อมถ่อมตนจนน่าประหลาดใจ

โมริตะพาพวกมัดสีมียะมาที่ห้องรับแขก และเรียกชายชื่อ โอคุมูระ หัวหน้าของโอซิดานิ มิจิโกะให้มาพบ โอคุมูระเป็นหัวหน้าแผนกการตลาด

“เรื่องราวมันกลายเป็นแบบนี้รีเน่ เธอหายไปสองอาทิตย์...ไม่สิ

รวมๆ แล้วก็สามอาทิตย์ ไม่ติดต่อมาเลย ปล่อยให้มันเป็นห่วงมาตลอด นึกอยู่แล้วว่าน่าจะเป็นเรื่องบางอย่าง แต่ไม่อยากที่จะเชื่อเลย” โอกุมุระ ขมวดคิ้ว รำพึงในลำคอ เกาศีรษะที่เส้นผมเริ่มบาง

“มีกลางบอกเหตุอะไรบ้างไหมครับ” ซากางามิถาม

“ไม่มีเลย ตอนเจอกันครั้งสุดท้ายคือวันศุกร์ที่แปด แต่เธอก็ไม่ได้มีอะไรผิดปกติ ดูร่าเริงเสียด้วยซ้ำ”

“ร่าเริง?” มัตสึมิยะสะดุดคำนั้น “คุณหมายถึงเรื่องที่คุนโอบิตานิ บอกเพื่อนร่วมงานว่าจะทำตัวหุหุขงสุดสัปดาห์ใช่ไหมครับ”

“อ้อ ใช่ครับ ผมก็อยู่ตรงนั้นด้วย เลยจำได้แม่น เธอพูดแบบนั้นจริงๆ”

“คุณรู้ไหมครับว่าทำตัวหุหุหมายถึงอะไร”

“ผมว่าน่าจะเป็นการไปรับประทานอาหาร ท่องเที่ยว หรือช้อปปิ้ง”

เอ โอกุมุระเอียงคอ

“มันเป็นการคุยเล่นกัน ผมเลยไม่ได้ฟังต่อ”

โอกุมุระเรียกเพื่อนร่วมงานของโอบิตานิ มิจิโกะ ซึ่งเป็นหญิงรุ่นราวคราวเดียวกัน พวกมัตสึมิยะลองถามเธอดู แต่เธอไม่ได้ให้ข้อมูลที่ เป็นประโยชน์มากนัก ไม่มีกลางบอกเหตุเกี่ยวกับคดี และไม่รู้ด้วยว่า ทำตัวหุหุหมายถึงอะไร

“ฉันคิดว่าคงไม่ได้มีความหมายเป็นพิเศษ เธอตั้งใจทำงานมา ทั้งสัปดาห์แล้ว คงจะให้รางวัลตัวเองมั้งคะ” เพื่อนร่วมงานหญิงทำหน้าที่ คล้ายรู้สึกผิด แต่ก็ไม่แปลกหรอก เธออาจรู้สึกผิดจริงๆ ก็ได้

ถ้าสืบไปในแนวทางนี้คงไม่ได้เรื่องอะไร พวกมัตสึมิยะจึงเปลี่ยน มาถามเกี่ยวกับเรื่องงานของโอบิตานิ มิจิโกะ

“งานหลักๆ ของเธอคือการไปหาลูกค้าที่เป็นศูนย์บริการและ โอเปอเรชั่นครับ” โอกุมุระตอบ “ทำสัญญา ทำความสะอาดตามกำหนด ออกไปหาลูกค้าและสอบถามว่ามีปัญหาอะไรหรือเปล่า ในกรณีรับออเดอร์

จากลูกค้าใหม่ เธอต้องไปตรวจดูหน้างานและประเมินว่าจะต้องทำความ
สะอาดมากน้อยแค่ไหน นี่คืองานโอเปอเรชั่นครับ”

“คุณโอซิตานิทำงานที่นี่มานานแล้วหรือครับ” ซากางามิถาม

“ใช่ครับ ทำงานที่นี่ตั้งแต่เรียนจบ ยี่สิบปีได้แล้ว”

“ช่วงนี้เธอมีปัญหาเรื่องงาน หรือมีเหตุทะเลาะเบาะแว้งบ้างไหม
ครับ”

โอกูมูระสายหน้าดิก

“เธอไม่เคยเล่าเรื่องพรรคนั้นนะครับ เธอเป็นพนักงานที่มีความ
สามารถเป็นพิเศษ แน่نونว่ามีลูกค้าร้องเรียนเหมือนกัน แต่พนักงาน
ทำความสะอาดก็เป็นคน ย่อมทำผิดพลาดกันได้ ในกรณีแบบนี้ โอซิตานิ
คงจะbingไปหาลูกค้าทันที และช่วยแก้ไขปัญหาย่างสุภาพเรียบร้อย
มาก เธอให้เหตุผลว่ามันเป็นความรับผิดชอบของตน จึงมีลูกค้า
ต่อสัญญาอยู่กับเธอเป็นจำนวนมาก”

หัวหน้าแผนกการตลาดไม่น่าจะโกหก ไม่มีเหตุผลที่เขาจะชื่นชม
ลูกน้องเกินความจำเป็น

จากนั้นพวกมัดสึมิยะได้เจอพนักงานหลายคนที่สนิทสนมกับ
โอซิตานิ มิจิโกะ แต่ข้อมูลที่ได้ก็เหมือนๆ กัน เธอเป็นคนนิสัยดี ชอบ
ช่วยเหลือผู้อื่น ช่างพูดช่างคุย แต่ไม่นินทาว่าร้ายใคร อุบัติสยวำเริง ไม่มี
เบื้องหน้าเบื้องหลัง ภาพลักษณ์ผู้ตายจากปากเพื่อนร่วมงานเป็นแบบนี้

ที่ทำงานของโอซิตานิ มิจิโกะบอกว่ามีรูปที่ถ่ายไว้ตอนไปท่องเที่ยว
ประจำปี พวกมัดสึมิยะจึงขอลู ที่ผ่านมาเคยเห็นแต่รูปที่สามีภรรยา
โอซิตานิพอกมา รูปนั้นถ่ายในงานเลี้ยงฉลองแต่งงานของญาติ โอซิตานิ
มิจิโกะใส่ชุดชุดเก้ไก สีนํ้าคอนข้างสดใส แต่ว่าโอซิตานิ มิจิโกะตอนไป
ท่องเที่ยวประจำปี ดูมีชีวิตชีวาว่ากันเยอะ เธอรูปร่างท้วม ไม่ได้จัดว่า
สวย แต่หน้าตาสดใสสื่อถึงความสุข

“ปกติแล้วคุณโอซิตานิต้องไปทำการตลาดที่ที่ครับ” มัดสึมิยะถาม

“ไปหาลูกค้าหรือครับ เอ่อ” โกฎะเกาหน้าผาก “ลูกค้าก็จะมี
นิติบุคคลกับบุคคลธรรมดา รวมกันแล้วประมาณร้อยสองร้อยรายครับ”

จำนวนเยอะเกินคาดไปมาก มัดสี่มียะลอบสังเกตสีหน้าซากางามิ
กล้ำเนื้อแก้มกระตุกเบาๆ

“ไปหาลูกค้าทั้งหมดนั้นเป็นประจำหรือครับ”

“เปล่าครับ ไปตามรอบ ลูกค้าบางรายก็ใช้บริการครั้งเดียวจบ
รอบนี้อย่างน้อยน่าจะยี่สิบสามสิบราย”

“คุณโอซิตานิมาบริษัทครั้งสุดท้ายวันศุกร์ที่แปด มีนาฯ ไซ้ใหม่
ครับ คุณพอจะทราบไหมครับว่าในสัปดาห์นั้นเธอไปหาลูกค้าที่ไหนมา
บ้าง”

“ทราบครับ”

ขออนุญาตเบี่ยงหนึ่งนะครับ โกฎะว่าแล้วลูกออกไป มัดสี่มียะ
เอื้อมหยิบถ้วยชา น้ำชาที่ยกมาเสิร์ฟตอนแรกเย็นชืดหมดแล้ว

“พอจะเป็นประโยชน์บ้างไหมครับ” โมริตะ ผู้จัดการสาขาซึ่งฟัง
บทสนทนาโดยตลอดถามแทรกขึ้นมา

“แน่นอนอยู่แล้วครับ” ซากางามิตอบทันที “ช่วยได้มากเลย
ขอบคุณที่ให้ความร่วมมือนะครับ”

“โอซิตานิคุงเป็นคนดีจริงๆ นะครับ ถึงจะจู้จี้จ้านไปบ้าง แต่เวลา
เห็นคนเดือดร้อนแล้ว จะไม่นิ่งดูตาย ทำไมคนแบบนั้นต้องมาเจอเรื่อง
แบบนี้ด้วยนะ”

“พวกผมจะทุ่มกำลังเพื่อจับกุมตัวคนร้ายให้ได้ครับ”

ซากางามิพูดตามแบบฉบับ โกฎะเดินถือกระดาษ A4 กลับมา

“สัปดาห์นั้นเธอไปหาลูกค้าทั้งหมดสิบสามราย เป็นพวก
โรงพยาบาลและสถานสงเคราะห์ครับ” เขาว่าแล้ววางกระดาษบนโต๊ะ

ในกระดาษแผ่นนั้นมีชื่อลูกค้า ที่อยู่ หมายเลขติดต่อ และชื่อผู้
รับผิดชอบ โกฎะอุตสาหัพพ์มาให้

“คุณโอชิตานีออกไปหาลูกค้าตามลำพังหรือครับ” ซากางามิถาม

“ใช่ครับ เธอขับรถไปคนเดียว”

“อ้อ”

ซากางามิหันไปมองมัดสึมิยะ คล้ายปรึกษาว่าจะไปทั้งหมดนั้นได้อย่างไร

เอ่อ โมริตะเปิดปากพูด

“ถ้าคุณตำรวจจะไปหาลูกค้าของโอชิตานีคุณ ให้คนพาไปไหมครับ ใช้รถบริษัทก็ได้”

“เอ๊ะ” ซากางามิกะพริบตา “จะดีหรือครับ”

“ดีสิครับ บริษัทสาขาเล็กๆ อย่างเรา พนักงานก็เหมือนคนในครอบครัว ผมอยากให้คุณตำรวจจับคนร้ายได้เร็วๆ จึงพร้อมให้ความร่วมมือ ท่านประธานที่สำนักงานใหญ่ก็สั่งมาว่าให้ความร่วมมือการสืบสวนอย่างเต็มที่ครับ”

“ช่วยได้มากเลย ขอบคุณด้วยนะครับ”

ซากางามิค้อมศีรษะ มัดสึมิยะก็ทำตาม การไปศูนย์ต่างๆ ตั้งสิบสามแห่งในเมืองที่ไม่รู้จัก แค่นี้ก็เหนื่อยใจแล้ว

คนที่ถูกเรียกตัวมาคือพนักงานสองคน ทั้งคู่เป็นพนักงานทำความสะอาด

บริษัทเตรียมรถไว้ให้สองคัน จึงได้แยกกันไปคนละคัน คนที่พามัดสึมิยะไปเป็นพนักงานหนุ่มชื่อคนโด เขาตัดผมสั้น ผิวคล้ำแดดชวนให้นึกถึงนักเรียนมัธยมปลายชอบเล่นเบสบอล

“ขอโทษที่มารบกวนเวลาทำงานนะครับ” มัดสึมิยะนั่งเบาะข้างคนขับกล่าวขอโทษ

ไม่เป็นไรครับ คนโดจับพวงมาลัย ผุดยิ้มเกร็ง ดูท่าทางตื่นเต้น

ทั้งสองไปจุดที่ใกล้ก่อน สถานที่แรกคือโรงพยาบาลในตัวเมือง คนที่มาพบมัดสึมิยะในห้องรับแขกของสำนักงานคือชายดำรงตำแหน่ง

ผู้จัดการอาคาร

“ที่นี่ให้บริการ ‘เมโลดีแอร์’ ทำความสะอาดทั่วไป ยกเว้นพื้นที่พิเศษอย่างห้องผ่าตัดและห้องไอซียูครับ ครั้งล่าสุดที่โอซิดานิมาก็ตัดคุยกัณเรื่องนั้น ตอนนั้นก็ไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลงเป็นพิเศษ...ไม่ยากเชื่อเลยว่าเธอจะจบชีวิตแบบนั้น” ผู้จัดการอาคารพูดด้วยสีหน้าเคร่งเครียด ขำวอนไลน์ไม่ได้ระบุว่าศพเป็นใคร หนังสือพิมพ์กรอเข้าในโตเกียวลงข่าวแล้ว แต่ที่น่าจะยังไม่ได้รายงานข่าว

“คุณโอซิดานิได้บอกรีเปล่าครับว่า เร็วๆ นี้จะไปโตเกียว”

มัดสีมียะถาม ผู้จัดการอาคารส่ายหน้าทันควัน

“ไม่ได้บอกครับ เธอเป็นคนสนุกสนาน ชอบพูดออกนอกเรื่อง แต่ไม่เคยเอ่ยเรื่องนั้นครับ”

ดูท่าว่าจะไม่ได้ข้อมูลจากโรงพยาบาลแห่งนี้ มัดสีมียะจบบทสนทนาแล้วลุกขึ้น

ที่ต่อไปคือสถานรับเลี้ยงเด็กเอกชน ได้ข้อมูลแล้วว่าโอซิดานิ มิจิโกะเป็นคนดี คอยหาทางช่วยลดค่าบริการให้

เขาวนไปตามศูนย์เพื่อสืบข้อมูลแล้วหกแห่ง มัดสีมียะไม่ได้ข้อมูลที่เป็นประโยชน์ แต่ก็จดเรื่องที่ได้ฟังมาในสมุดบันทึก อุตส่าห์มาถึงที่นี่แล้ว ก็ต้องเรียบเรียงข้อมูลไว้เขียนรายงาน

“ตำรวจสืบสวนเนี่ย ไม่ใช่งานสบายเลยนะครับ” คนโตซึ่งไม่ค่อยพูดค่อยจา เปิดปากพูดขณะขับรถไปจุดหมายแห่งที่เจ็ด

“วันนี้ไม่เท่าไรครับ เพราะว่ามีคุณช่วยขับรถให้”

“แต่ว่าต้องไปที่ต่างๆ พูดคุยกับคนแปลกหน้าและมีจิตแข็งคนอย่างผมทำไม่ได้หรอกครับ เลยมมาเป็นพนักงานทำความสะอาดงานแบบนี้ไม่ต้องพูดมากก็ได้”

“อ้อ จริงด้วย”

คนโตเงียบไปครู่หนึ่งก่อนจะพูดต่อ “จริงๆ แล้วผมไม่ถนัดพาใคร

ไปไหนหรอก แต่พอรู้ว่าเป็นเรื่องคุณโอชิตานิ ก็คิดว่าถ้าได้ช่วยเหลืออะไร บ้างคงจะดี เลยรับอาสาครับ”

“คุณรู้จักคุณโอชิตานิดีหรือครับ”

“ไม่เชิงรู้จักดี แต่คุณโอชิตานิเป็นฝ่ายเข้ามาชวนผมคุยบ่อยๆ มีอยู่ครั้งหนึ่ง ผมเล่าว่ายายเข้าโรงพยาบาล คุณโอชิตานิจำเรื่องนั้นได้ ถามไถ่ว่าคุณยายเป็นยังไงบ้าง หายดีแล้วหรือยัง เธอเป็นคนดีจริงๆ ครับ”

“คงจำแหละครับ”

“คุณตำรวจครับ ผมมีเรื่องจะขอร้อง ช่วยจับคนร้ายให้ได้นะครับ จับแล้วให้โดนโทษประหารไปเลย” คนโตมองไปข้างหน้า ก้มหน้า เล็กน้อย

แน่นอน มัตสึมิยะว่าแล้วพยักหน้า

จุดหมายแห่งที่เจ็ดคือบ้านพักคนชราชื่อ ‘ยูรากุเอ็น’ เป็นอาคาร สี่ชั้น ผนังมีรอยแตกร้าวหลายจุด ชวนให้รู้สึกว่างเปล่ามานานหลายปี

หญิงชื่อสีกาตะออกมาต้อนรับมัตสึมิยะที่มุมหนึ่งของลิบบบี้เล็กๆ เธออายุราวสี่สิบ รับผิดชอบทุกอย่างเกี่ยวกับการบำรุงรักษาอาคาร เธอก็ไม่ทราบว่าคุณโอชิตานิ มิจิโกะเสียชีวิตแล้ว พอได้ฟังเรื่องราว จากปากมัตสึมิยะ เธอยกมือทาบอกให้หัวใจเต้นช้าลง

“คุณโอชิตานิเจอเหตุการณ์แบบนั้น...ฉันพูดได้แค่ตกใจค่ะ ไม่อยากเชื่อเลย เธอโดนปล้นหรือคะ”

มัตสึมิยะส่ายหน้า

“ยังไม่ทราบอะไรเลยครับ เพิ่งจะพิสูจน์อัตลักษณ์บุคคลได้ ถ้า คุณพอจะนึกอะไรออก ช่วยเล่าให้ฟังหน่อยได้ไหมครับ จะเป็นเรื่องอะไร ก็ได้”

“ถึงจะพูดอย่างนั้นก็เถอะ...” สีกาตะขมวดคิ้วมุ่น เอียงคอชน

“ตอนคุณเจอคุณโอชิตานิครั้งสุดท้าย คุณอะไรกันบ้างครับ เธอ

บอกว่าจะไปโตเกียวรีเปล่า”

“โตเกียว...” ลีคาดะพึมพำอยู่ในปาก ก่อนจะหลุดพูดเหมือน
นึกอะไรขึ้นได้

“มีอะไรรีเปล่าครับ”

ลีคาดะกะพริบตา มองมัตสึมิยะ “น่าจะเป็นคนคนนั้น...”

“คนคนนั้น?”

ลีคาดะกวาดตามองรอบตัว แล้วยื่นหน้ามาใกล้มัตสึมิยะ

“ตอนที่รับดูแลคนเจ้าปัญหาอยู่นะคะ”

“เจ้าปัญหา หมายถึง?” มัตสึมิยะถามเบาๆ

ลีคาดะครุ่นคิดแวบหนึ่งก่อนจะเล่าเรื่องราวต่อไป

เหตุการณ์นี้เกิดขึ้นเมื่อกลางเดือนกุมภาพันธ์ ซึ่งก็คือเมื่อเดือน
ครึ่งที่ผ่านมา ลูกค้าหญิงคนหนึ่งเข้ามาในร้านอาหารครอบครัวในเมือง
ฮิโกเนะ เธออายุราวหกสิบปลายๆ แต่งตัวซ่อมซ่อ ผมห่นสกปรก แต่ว่า
ทางร้านไม่กล้าไล่ตะเพิด พาไปนั่งที่โต๊ะ เธอสั่งอาหารหลายอย่าง
พอกินเสร็จแล้วก็เหม่อมองไปนอกร้านเอะ อ่านนิตยสารข่าวรายสัปดาห์
เล่มเก่าที่พกมาด้วยเอะ ไม่มีที่ท่าว่าจะกลับ เมื่อเวลาผ่านไปสามชั่วโมง
เศษ เธอเรียกบริกรหญิงและสั่งอาหารอีก ตอนนี้อย่างร้านเริ่มสงสัยแล้วว่า
น่าจะกินแล้วชักดาบ

ผู้จัดการร้านโทร.หาป้อมตำรวจในละแวกนั้น จำประจำป้อม
สนิทสนมกับทางร้านอยู่แล้ว จึงรีบมาทันที ผู้จัดการร้านเล่าเหตุการณ์
ให้ฟัง หญิงคนนั้นที่กำลังรับประทานอาหารลุกพรวดขึ้น ทำท่าเหมือนจะ
ออกจากร้าน

จำรีบเดินตามไป เธอจะวิ่งหนี จำจึงคว้าไหล่จากด้านหลัง เกิด
อุบัติเหตุหลังจากนั้น เธอล้มตบับไดหน้าทางเข้า แถมจำคร่อมทับร่าง
เธอ เธอรื้อรื้อ ไบหน้าเหยเก ร้องโอดโอย

เธอถูกห้ามส่งโรงพยาบาล หมอตรวจแล้วพบว่ากระดูกขาขวาหัก

หลายจุด

จาโดนส่งฟ้องข้อหาทำให้ผู้อื่นได้รับบาดเจ็บขณะปฏิบัติหน้าที่ แต่เรื่องที่ยุ้งยากกว่าคือทำที่ของหญิงคนนั้น แน่นอนเธอไม่ยอมรับว่าตัวเองกินแล้วชักดาบ เธอบอกว่ารู้สึกพะอืดพะอมระหว่างรับประทานอาหาร จึงแค่ออกไปสูดอากาศข้างนอก เธอไม่มีเงินพอจ่ายค่าอาหาร แต่ยื่นกระต่ายขาเดียวว่า “ลืมพกเงินมา”

เธอไม่ยอมบอกชื่อกับที่อยู่ แต่ข่มขู่ตำรวจที่มาสอบปากคำว่า “ร่างกายฉันเป็นแบบนี้ใครจะรับผิดชอบ จ่ายค่าเสียหายมา”

ทางโรงพยาบาลบอกตำรวจให้มารับตัวเธอไป เนื่องจากรักษาเธอเสร็จแล้ว เหลือแค่ให้พักฟื้น จะให้เธออยู่โรงพยาบาลตลอดไปไม่ได้ ตำรวจอยากจะพาเธอกลับบ้าน แต่ไม่รู้ว่ามีบ้านอยู่ที่ไหน เลยทำอะไรไม่ได้ เธอยื่นกรรณทําดेียวว่าโรงพยาบาลต้องดูแลจนกว่าเธอจะหายดี

ตำรวจจนปัญญา จึงต้องไปพึ่ง ‘ยูรากูเอ็น’ ผู้กำกับ สน.รู้จักมักจี่กับผู้อำนวยการบ้านพักคนชรา บังเอิญมีห้องว่าง จึงตกลงพาเธอไปอยู่ที่นั่น

“ตอนที่คุณโอชิทานิมาคราวก่อน หญิงคนนั้นเดินด้วยไม้ค้ำยันผ่านมา คุณโอชิทานิถามว่าคนนั้นเป็นใคร ฉันจึงเล่าเหตุการณ์ให้ฟัง คุณโอชิทานิบอกว่าอาจเป็นคนที่เรารู้จักค่ะ”

มัดสึมิยะชะงักมือขณะจดบันทึก เงยขึ้น “เป็นคนที่คุณโอชิทานิรู้จักหรือครับ”

“เธอบอกว่าน่าจะเป็นคุณแม่เพื่อนสนิทสมัย ม.ต้น ฉันจึงขอร้องว่าช่วยไปทักทายเธอหน่อยได้ไหม คุณโอชิทานิตอบว่าได้สิคะ ฉันเลยพาไปที่ห้อง”

“ผลเป็นยังไงครับ”

“พอเข้าไปในห้องปั๊บ คุณโอชิทานิบอกว่าใช่จริงๆ ด้วย เธอถามหญิงคนนั้นว่า คุณอาซาฮิใช่ไหมคะ”

“เจ้าตัวยังไงครับ”

สีกาดะสายหน้า “ตอบว่าไม่ใช่ค่ะ”

“แล้วคุณโอซิตานิวยังไงครับ”

“ดูท่าทางไม่เชื่อกะ ถ้าม่อีกครั้งว่า คุณแม่คุณอาซาอิ ฮิโรมิ ใช่ไหมคะ แต่อีกฝ่ายปฏิเสธว่าไม่ใช่ ไม่ใช่ จำผิดคนแล้ว...”

“แล้วไงต่อครับ”

“เราจำต้องออกจากห้อง แต่คุณโอซิตานิเอียงคอ ยังคาใจบอกว่าตัวเองจำไม่ผิดแน่ๆ ค่ะ”

“คุณอาซาอิ ฮิโรมิ...หรือครับ เขียนด้วยอักษรตัวไหนครับ”

“ฉันไม่ได้ถามค่ะ แต่น่าจะ...”

อาซาอิน่าจะเขียนแบบนี้ค่ะ ‘浅居’ สีกาดะตอบ เป็นนามสกุลที่พบบ่อยในจังหวัดชิงะ

“แล้วคุณโอซิตานิบอกว่าจะไปโตเกียวเพราะเรื่องนั้นหรือครับ”
มัดสีมิยะถาม

สีกาดะพยักหน้า

“คุณโอซิตานิบอกว่าคุณอาซาอิ ฮิโรมิทำละครเวทีที่โตเกียว คุณโอซิตานิเห็นคุณอาซาอิในที่วิหรืออะไรสักอย่าง เจ้าตัวก็ชอบดูละครอยู่ แล้ว จึงอยากไปเจอสักวันหนึ่ง แต่ถ้าไปหาเพื่อนเก่าโดยไม่มีเหตุผลเข้าท่า ก็อาจแค่สร้างความรบกวน เลยอดใจมาตลอดค่ะ”

“อ้อ หมายความว่าเธอเจอข้ออ้างเหมาะสมที่จะไปหาแล้วใช่ไหมครับ”

“ทำนองนั้นแหละค่ะ”

“คุณเล่าเรื่องนั้นให้ตำรวจฟังแล้วรึยังครับ”

ยังค่ะ สีกาดะสายหน้า

“ฉันเล่าให้ ผอ. ฟังแล้ว แต่ยังไงก็ต้องรอให้คุณโอซิตานิติดต่อมาก่อนค่ะ เพราะว่าเจ้าตัวปฏิเสธทำเดี่ยว ขึ้นมูมบ้าไป เป็นคนละคนกัน

จริงๆ อาจโดนตำหนิอีก เพราะกลายเป็นว่าที่นี้สร้างความเดือดร้อนให้มากกว่าตำรวจค่ะ”

ดูเหมือนว่าการรับมือหญิงเจ้าปัญหาต้องอาศัยความรอบคอบมาก

“หญิงคนนั้นยังอยู่ที่นี้รีบล่าครับ”

มัดสีมียะถาม สีกาตะพยักหน้าเครียดๆ

“ทั้งที่เธอเดินเห็นสะดวกมากแล้ว แต่เวลาที่นั้นอนก็จะบ่นว่า
ทรมาน ไม่ลูกจากเตียงทั้งวัน อยู่ที่นี่ก็ไม่ต้องเดือดร้อนเรื่องอาหารการกิน
และอาบน้ำอาบท่า เสื้อผ้าก็มีคนซักให้ หายดีแล้วยังบ่นเจ็บตรงโน้น
ปวดตรงนี้ เรากังวลว่าเธอคิดที่จะอยู่ที่นี้ตลอดไปค่ะ”

“ซักผ้า? เธอมีเสื้อผ้ามาเปลี่ยนด้วยหรือครับ”

“ไม่มีหรอกค่ะ ที่นี้ซื้อเสื้อผ้าใหม่ไว้ให้ ถ้าให้ใส่เสื้อผ้าไม่สะอาด
จะเป็นการรบกวนคนอื่น”

“ค่าบริการล่ะครับ”

“เรียกเก็บกับ สภ.ค่ะ”

มัดสีมียะเงยมองเพดาน เห็นใจ สภ.ที่ต้องแบกรับภาระหนัก
อีกแล้ว

“ขอเจอเธอได้ไหมครับ”

“คุณตำรวจนะหรือคะ ฉันคิดว่าไม่น่ามีปัญหาค่ะ”

มัดสีมียะปิดสมุดบันทึก ลูกขึ้นยืน “รบกวนด้วยครับ”

สีกาตะพามัดสีมียะไปที่ห้องสุดโง่งทางเดินมีดสลับนชั้นสอง
ระหว่างทางเธอเดินสวนกับผู้สูงอายุหลายคน และกล่าวทักทายที่ละคน
เหล่าผู้สูงอายุก็ไว้วางใจเธอ

เมื่อมายืนอยู่หน้าห้อง สีกาตะเคาะประตู เขียว น้ำเสียงไม่รับแขก
แว่วมา

สีกาตะเปิดประตู เอ่ยว่า “มีคนอยากจะขอพบคุณสองศูนย์หนึ่ง
ค่ะ”

มัดสีมียะมองด้านข้างทางเข้า มีป้ายเขียนว่า ‘201’ จึงเข้าใจแล้วว่าทำไมสี่กาคะเรียกว่าคุณสองศูนย์หนึ่ง

“ขอพบฉัน? ใครหรือ ฉันไม่อยากเจอ ให้เขากลับไป” อีกฝ่ายพูดมะนาวไม่มีน้ำ

มัดสีมียะตบไหล่สี่กาคะให้ถอยหลังมา แล้วก้าวเข้าไปในห้องแทน ภายในห้องมีกลิ่นกอเอี๊ยะตลบอบอวล ห้องกว้างประมาณหกสี่เหลี่ยมตั้งอยู่ข้างหน้าต่าง นอกนั้นมีตู้ โต๊ะตัวเล็ก และเก้าอี้ โทรศัพท์วางอยู่บนหลังตู้กำลังออกอากาศละครย้อนยุครีรัน

หญิงผมมนั่งอยู่บนเตียง รวบผมสีเทาไว้ด้านหลัง หันใบหน้าไว้เครื่องสำอางมาหามัดสีมียะ

“คุณเป็นใคร” หญิงชราถามพร้อมกับยื่นหัวคิ้ว

มัดสีมียะแสดงตราตำรวจ

“ผม มัดสีมียะ มาจากกรมตำรวจนครบาลโตเกียว มีเรื่องอยากถามคุณสักหน่อยครับ”

ใบหน้าเธอฉายแววงงง

“กรมตำรวจนครบาลโตเกียว? อู๋ ย กรมตำรวจนครบาลโตเกียวจะจ่ายค่าเสียหายแทน สภ.จังหวัดชิงะรีง”

มัดสีมียะไม่สนใจคำพูดหญิงชรา หยิบรูปใบหนึ่งในกระเป๋าเสื้อนอก เป็นรูปถ่ายตอนไปท่องเที่ยวประจำปีของบริษัท ‘เมโลดีแอร์’ ให้ยืมมา เขายื่นรูปให้เธอดู

“คุณรู้จักผู้หญิงคนนี้ใช่ไหมครับ คุณโอซิดานิ มิจิโกะ ผู้หญิงคนที่สามจากขวา ผมได้ยินมาว่าคุณเจอเธอเมื่อต้นเดือนที่แล้ว”

วินาทีที่ดูรูป เธอลอกตาเล็กน้อย แต่แล้วแค้นเสียงดังเฮอะ

“ไม่รู้จัก อาจจะเคยเจอ แต่ลืมไปแล้ว”

“จริงหรือครับ” มัดสีมียะเก็บรูปใส่กระเป๋าแล้วเรียก “คุณอาซาอิ” เขาเห็นว่าร่างกายเธอตอบสนองบางอย่างหนึ่ง “...ใช่ไหมครับ คุณเคยโดน

คุณโอชิตานิเรียกแบบนั้น คุณคือคุณอาซาอิจริงๆ ใช่ไหมครับ”

“พูดมาก ไม่ใช่ บอกไปตั้งหลายหนแล้วว่าเป็นคนละคนกัน”

“บอกไปตั้งหลายหน...หมายถึงบอกคุณโอชิตานิใช่ไหมครับ คุณบอกว่าลืมไปแล้ว แต่ทำไมจำตอนเจอคุณโอชิตานิได้ล่ะครับ”

“คือว่า...คุณพูดเรื่องนั้น ฉันเลยจำได้ไงล่ะ” เธอเมินหน้าหนี บ่นพึมพำ

“คุณโอชิตานิ มิจิโกะ” มัตสึมิยะพูดต่อพลางจ้องเสียวหน้าเธอ เขม็ง “เสียชีวิตแล้วที่โตเกียว และมีความเป็นไปได้ว่าถูกฆาตกรรมครับ”

เปลือกตาเธอกระตุก ปราชตามองมัตสึมิยะแวบหนึ่งแล้วเบนสายตาทันที

“เรื่องนั้น...เกี่ยวข้องกับฉันด้วยรึ”

“ผมคิดว่าคุณน่าจะมีบางเหตุผล”

หญิงชราผุดยิ้มเกร็ง

“ไร้สาระ คนแปลกหน้าตายที่โตเกียว จะมีบางเหตุผลได้ยังไง”

“คุณโอชิตานิน่าจะไปโตเกียวด้วยเรื่องคุณ เพราะว่าลูกสาวคุณอยู่โตเกียว คุณทราบรีเปล่าครับ”

“ไม่รู้ ฉันไม่รู้เรื่องนั้น” หญิงชราส่ายหน้าดิ๊ก

“ไม่รู้? ที่ว่าไม่รู้คงไม่ใช่เรื่องมีลูกสาว คุณยอมรับว่าตัวเองมีลูกสาวใช่ไหมครับ”

“น่ารำคาญ บอกว่าไม่รู้ก็ไม่รู้สิ ออกไปซะ ออกไปได้แล้ว” หญิงชราคว้ารีโมตโทรทัศน์ที่วางอยู่ข้างตัว โยนมา กระแทกต้นขามัตสึมิยะแล้วหล่นลงพื้น

เขาค่อยๆ เก็บรีโมต นำไปวางไว้ข้างเตียง หญิงชราก้มหน้า ใบหน้าซีดเผือด

มัตสึมิยะเหลียวหลังไปเพราะได้ยินเสียงกุกกัก สีคาดะชะงักถาม “เจ็บริเปล่าคะ”

“ไม่มีปัญหาอะไรครับ” มัตสึมิยะตอบยิ้มๆ หันไปมองหญิงชรา
“ขอบคุณที่ให้ความร่วมมือนะครับ ผมขอตัวก่อน”

พอออกจากห้อง มัตสึมิยะรีบหยิบสมาร์ทโฟน แนนอนว่าโทร.
รายงานโคบายาชิ

“เฮ้อ หว่ยออกที่นายรีเนี่ย ฉันเลยมาเสียเที่ยว ไปมาแล้วตั้งหกที่”
ซากางามิยื่นหัวคิ้วพลางปิดป้ายนิ้วบนหน้าจอแท็บเล็ต ซามเท็มปุระ
โซบะที่กินค้างไว้ตั้งอยู่ข้างๆ

พวกมัตสึมิยะมาที่ร้านโซบะแถวสถานีรถไฟฮิโกเนะช่วงท่มเศษ
ได้รับคำสั่งให้กลับโตเกียว แต่ซากางามิบอกว่ามีเรื่องอยากตรวจสอบ
ก่อนขึ้นรถไฟ

มีความเป็นไปได้สูงว่าโอซิตานิ มิจิโกะมาโตเกียวเพื่อมาพบเพื่อน
ร่วมชั้นชื่ออาซาคิ ฮิโรมิ เจ้าหน้าที่สืบสวนซึ่งสืบเรื่องที่บ้านของโอซิตานิ
มิจิโกะ น่าจะกำลังตรวจสอบเรื่องอาซาคิ ฮิโรมิ แต่ซากางามิบอกว่ามีวิธี
ง่ายกว่านั้นอีก ถ้าพิมพ์คำว่าอาซาคิ ฮิโรมิด้วยอักษรคันจิแล้วค้นหา
ในอินเทอร์เน็ต อาจเจอชื่อคนดังที่เกี่ยวข้องกับละครเวที สึกาคะเล่าว่า
คุณโอซิตานิ มิจิโกะเห็นคุณอาซาคิ ฮิโรมิในโทรทัศน์หรืออะไรสักอย่าง
จึงมีความเป็นไปได้สูงว่าน่าจะมีชื่อเสียงพอสมควร

ในที่สุดซากางามิตบมือขาด

“นี่ไง เจอแล้ว น่าจะคนนี้แหละ” ซากางามิหันหน้าจอไปทาง
มัตสึมิยะ

ภาพที่ปรากฏเป็นบทความแนะนำบุคคลชื่อ ‘คาโดกูระ ฮิโรมิ’ ใน
สารานุกรมเสรี ระบุว่าเธอเป็นผู้กำกับ นักเขียนบท และนักแสดง
ในช่องประวัติย่อเขียนว่า ‘ชื่อจริง อาซาคิ ฮิโรมิ’ และ ‘ภูมิลำเนา
จังหวัดซิงะ’

มัตสึมิยะโทร.หากองบัญชาการสืบสวน โคบายาชิรับสาย จึง

รายงานผลที่ได้จากการสืบค้นในอินเทอร์เน็ต

“จริงเหรอ ขอบใจนะที่อุตส่าห์ช่วยตรวจสอบ แต่ว่าเรื่องแค่นั้นทางนี้ทำไปแล้ว ตอนนี้อากำลังตรวจสอบที่อยู่ติดต่อ ถึงฉันจะแก้ แต่ก็ดูไม่พลาดหรอก ฝากบอกซาగాงามิด้วยว่า รีบกลับมา อย่ามัวโอ้อ้อ”

“รับทราบครับ”

มัดสีมียะวางสายแล้วบอกซาగాงามิตามที่โคบายาชิสั่งไว้

“หนอย จริงเหรอ แต่หัวหน้าก็พูดถูกนะ พวกที่กองฯ ย่อมคิดได้อยู่แล้ว” ซากางามิเบะปาก เล่นแท็บเล็ต “แต่ว่าเรื่องนี้จะเอาอย่างไร นายรู้เรื่องนี้รึยัง”

“เรื่องนี้?”

“ละครเวทีที่คาโดกูระ อิโรมิกำกับตอนนี้กำลังเปิดแสดงที่โรงละครเมจิ เรื่อง ‘อิบุง โชนะซากิ ชินจู’ รวมนักแสดงรุ่นใหญ่ไว้เพียบ ฟอรั่มยักษ์นำดูเลย”

“ดูยิ่งใหญ่จริงๆ ด้วยนะครับ” มัดสีมียะเอ่ยเมื่อเห็นภาพนักแสดงแต่งกายชุดต่างๆ นุ่งเรียงกัน “แต่ว่ามันยังงั้นหรือครับ”

“ปัญหาอยู่ที่นี้” ซากางามิบัดนิ้ว “วันแสดงเริ่มตั้งแต่สิบ มีนาฯ ถึงสามสิบ เมษาฯ วันแรกคือสิบ มีนาฯ นายได้ยืนยันแล้วไม่รู้สึกอะไรเลยรึ”

“สิบ มีนาฯ...” มัดสีมียะจะหยิบสมุดบันทึก แต่จังหวะที่ล้วงมือในกระเป๋าพลันนึกขึ้นได้ “อ๊ะ ผู้ตาย...”

“ใช่ คุณโอชิทานิขาดงานโดยไม่ลาวันจันทร์ที่สิบเอ็ด มีนาฯ วันที่สิบเป็นวันก่อนหน้านั้น”

4

ละครเวทีเข้าสู่ช่วงไคลแมกซ์ เป็นฉากที่ชายหญิงคู่หนึ่ง นางโลมชื่อไอฮัตสึกับเสมียนร้านโชยุชื่อโทกูเบากำลังฆ่าตัวตายคู่ ทว่าเหตุการณ์นี้เป็นจินตนาการของบุคคลหนึ่ง ละครเรื่องนี้เริ่มต้นจากฉากพบศพทั้งคู่ต่างจากต้นฉบับ เส้นเรื่องสำคัญอยู่ที่ชายผู้หนึ่งซึ่งเป็นเพื่อนสนิทของโทกูเบ สืบหาความจริงว่าเกิดเหตุการณ์อะไรขึ้นระหว่างคู่รักคู่นี้ จะว่าไปแล้วเป็นละครแนวลึกลับซ่อนเงื่อน ผู้พัวพันคดีฆ่าตัวตายปิดปากเงียบ ความจริงไม่ได้รับการเปิดเผยเสียที จนในที่สุดชายซึ่งรับบทนักสืบค้นพบว่ามีปัญหาเรื่องเงินอยู่เบื้องหลังคดีนี้ โทกูเบตัดสินใจพาไอฮัตสึไปเป็นเพื่อนเพื่อพิสูจน์ความบริสุทธิ์ของตัวเอง บทสรุปมาถึงตรงนี้ นึกว่าเรื่องทั้งหมดจะคลี่คลาย แต่คำให้การของนางโลมซึ่งสนิทกับไอฮัตสึทำให้ความจริงอันน่าสะพรึงเป็นที่กระจ่าง ฉากที่กำลังแสดงบนเวทีตอนนี้เป็นการเฉลยความจริงไม่คาดคิด

ม่านเคลื่อนลงพร้อมกับเสียงปรบมือ ฮิโรมิใช้ผ้าเช็ดหน้าในมือซับได้ตาเบาๆ ท่ามกลางความมืด ถ้าใครมาเห็นคราบน้ำตา อาจโดนนิทาว่าบ่อน้ำตาตื่นกับเรื่องที่ตัวเองกำกับ

ห้องควบคุมระบบของโรงละครเมจิตั้งอยู่หลังที่นั่งผู้ชม ด้านหน้ากรูกระจก มองเห็นได้ทั่วทั้งเวที กิจวัตรประจำวันของฮิโรมิจือตรวจสอบความเรียบร้อยของการแสดงละครอยู่ในห้องนี้

ฮิโรมิออกจากห้องควบคุมระบบ กำลังจะไปห้องแต่งตัวนักแสดง 스마트폰แจ้งว่ามีสายเข้า พอรับสาย ปรากฏว่าหญิงที่จ้างมาทำงานพาร์ตไทม์ในสำนักงานโทรมา

“อาจารย์คะ คือว่า...” เธอพูดเสียงเบาลง “ตำรวจมาค่ะ บอกว่ามีธุระสำคัญจะคุยกับอาจารย์”

ม่านภาวนา 祈りの幕が下りる時

อิงาชิโนะ เคโงะ เขียน
ทินภาส พาหะนิตชัย แปล

Inori no maku ga oriru toki

© 2013 Keigo Higashino. All rights reserved.

First published in Japan in 2013 by Kodansha Ltd., Tokyo.

Publication rights for this Thai edition arranged through Kodansha Ltd.

พิมพ์ครั้งที่ 1 กุมภาพันธ์ 2566

จัดพิมพ์โดย สำนักพิมพ์ไต้ฝุ่น บริษัท บூค ไทม์ จำกัด

ISBN 978-616-14-0426-0

เคโงะ, อิงาชิโนะ.

ม่านภาวนา.- กรุงเทพฯ : บூค ไทม์, 2566.

316 หน้า.

1. นวนิยายญี่ปุ่น. I. ทินภาส พาหะนิตชัย, ผู้แปล. II. ชื่อเรื่อง.

895.63

ISBN 978-616-14-0426-0

ประธานกรรมการบริหาร

กรรมการผู้จัดการ

ที่ปรึกษา

บรรณาธิการบริหาร

บรรณาธิการบริหารต้นฉบับแปล

บรรณาธิการเล่ม

ออกแบบปก

ศิลปกรรม

พิสูจน์อักษร

ฝ่ายการตลาด

ฝ่ายขาย

ฝ่ายประสานงานโรงพิมพ์

จัดจำหน่ายโดย

จินตนา เฉลิมชัยกิจ

อลีน เฉลิมชัยกิจ

ลัดดา วรสุมาวงศ์ นิเวชะระ

วรุตม์ ทองเชื้อ

ชลฎา เจริญวิริยะกุล

รุจี บุญยมาลิก

POON CHANINT

สุนิดา ภวะทรัพย์

อภิญา ฝาสุตตะ

อัคคณัฐ ชุ่มนุ่ม

มนัญชยา ศิริวงษ์

สุนันท์ บุระณา

บริษัท บூค ไทม์ จำกัด

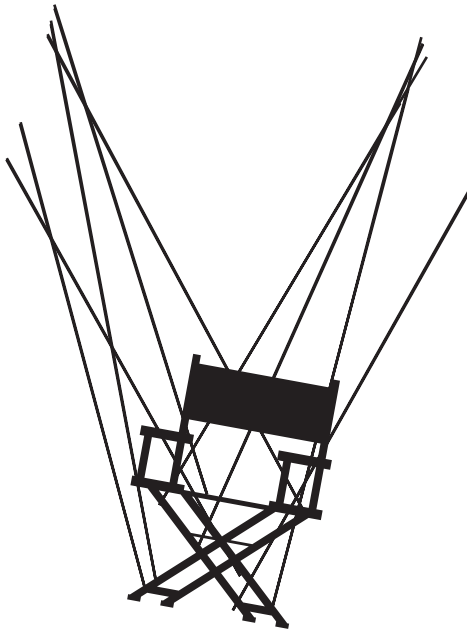
214 ซ.พระรามที่ 2 ซอย 38 แขวงบางมด

เขตจอมทอง กทม. 10150

โทรศัพท์: 0 2415 2621, 0 2415 6507

祈りの幕が下りる時

மானகாவனா

คลิกสั่งซื้อได้ที่นี้

@booktime

โอชิตานิ มิจิโกะ
ถูกพบเป็นศพในอะพาร์ตเมนต์แห่งหนึ่ง
หลังจากมาเยี่ยม อาซาอิ อิโรมิ เพื่อนสมัย ม.ต้น
ที่โตเกียว เจ้าของห้องที่เกิดเหตุกลับหายตัวไปอย่างไร้ร่องรอย
เบาะแสสำคัญที่เหลืออยู่คือชื่อสะพานทั้ง 12 แห่ง
ของนิฮมบาชิบนปฏิทิน

ทว่าชื่อสะพานทั้ง 12 แห่ง
กลับมีความเชื่อมโยงกับแม่ของคางะที่ล่องลับไปแล้ว
นายตำรวจมีลางสังหรณ์ว่า
นี่อาจเป็นกุญแจสำคัญที่จะไขปริศนาเหตุการณ์ในอดีตของแม่

บทสรุปเรื่องราวสุดท้ายในซีรีส์คางะ
ปริศนาครั้งสำคัญ ในที่สุดก็ถูกเปิดเผย

ทดลองอ่าน

@booktime

นิยายสืบสวน คางะ คิโยอัสึ คดีที่ 10

SN 0061

9 786161 404260

www.booktime.co.th

329.-